

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C94 – BIN8**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme

van 26 januari 2010

INHOUD

Interpellatie van de heer Lode Vereeck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de financiële gevolgen van het spreidingsplan van de nieuwgeregulariseerden voor Vlaanderen	3
Met redenen omklede motie	16
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de samenwerking met de COCOF inzake toerisme	16
Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de promotie van de Vlaamse kunststeden en het ontbreken van Brussel hierbij	20
Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de toeristische regioborden	21
Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de herbestemming van de assen van overledenen	25
Vraag om uitleg van mevrouw Els Robeyns tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de openstelling van een kabinetsgebouw voor daklozenopvang	29
Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de leegstand van Vlaamse overheidsgebouwen	29
Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de opvang van daklozen in de Kreupelenstraat	29
Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het niet betrekken van de districten in zijn ‘ronde van Vlaanderen’ en de rol van de districten in zijn beleid	35
Vraag om uitleg van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over tijdelijke werkloosheid voor gemeentepersoneel	39
Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de Vlaamse Bouwmeester	41

■

Waarnemend voorzitter: de heer Marnic De Meulemeester**Interpellatie van de heer Lode Vereeck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de financiële gevolgen van het spreidingsplan van de nieuwgeregulariseerden voor Vlaanderen**

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Bourgeois.

De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Minister, u hebt zelf al een tijdje geleden aangegeven dat er ernstige budgettaire en financiële consequenties verbonden zijn aan de nieuwe regularisatieronde. U verwees in de eerste plaats naar de extra kosten op het vlak van inburgeringscursussen.

Een aantal maanden geleden, bij het begin van die nieuwe regularisatieronde, kregen wij een heel duidelijk en transparant verhaal van de voorzitter van het Antwerpse OCMW. Ik zou durven spreken over een onverdachte bron, want volgens de sp.a-politica zou het inderdaad om grote aantallen mensen gaan die toch wel serieus op de organisatie en dus op de financiën van het OCMW van Antwerpen wegen.

In dit parlement is daar al een eerste interpellatie over gehouden. Er is ook al een voorstel van resolutie en een motie geweest, precies om de Vlaamse Regering ertoe aan te zetten om toch niet zomaar in te stemmen met dit regularisatieplan. Ik spreek in tempore non suspecto. Ik heb het dan over de maanden oktober, november en december. Toen ging het erover dat het generaal pardon onze Vlaamse belangen schaadt, in de eerste plaats omdat het hier gaat over een nieuwe regularisatiegolf, terwijl heel duidelijk is dat we die eerste golf maatschappelijk nog niet hebben verteerd. Het gaat dan min of meer over de periode van het hoofddoeken-debat in de Antwerpse scholen.

Voor LDD gaat het in de eerste plaats ook over het economische draagvlak van deze nieuwe migratie. Het zijn natuurlijk niet altijd mensen met een degelijke opleiding, vaak wel maar vaak ook niet, die hier terecht komen. Uit cijfers blijkt dat driekwart van de nieuwgeregulariseerden in sociale woningen terecht komt en meer dan de helft ook meer dan vijf jaar na de regularisatie nog steeds leeft van een leefloon. We importeren dus een klein beetje de armoede. Dat is een verkeerde strategie.

Naast een maatschappelijk draagvlak dat ontbreekt in Vlaanderen, maar waar we kunnen aan werken, ontbreekt er ook een financieel draagvlak. U hebt zelf al gewezen op de extra kosten voor de inburgeringscursussen. Er zijn de extra kosten voor de OCMW's. Sinds ons vorige gesprek over dit onderwerp is er nu ook de nieuwe maatregel die toelaat dat we opnieuw naar het oude systeem gaan waarbij er niet alleen hulp in natura – onderdak – maar ook financiële hulp kan worden geboden. U weet dat indien een Vlaams OCMW financiële hulp biedt, en de geregulariseerde steuntrekker de gemeente verlaat, de federale overheid maar voor de helft tussenkomt. Met andere woorden, die totale kosten blijven stijgen. Het lijkt me interessant om, zoals het debat ook in Nederland wordt gevoerd, na te gaan wat nu eigenlijk de kosten van de immigratie zijn.

De aanleiding van de hernieuwde vraag, drie maanden na datum, is het intussen beruchte spreidingsplan van de staatssecretaris. Daarbij zou 88 percent van de nieuwgeregulariseerden naar Vlaanderen worden doorgestuurd, 11 percent naar Wallonië en 1 percent naar Brussel.

Minister, die regularisatie zal zich dus niet beperken tot administratiekosten van OCMW's en inburgeringscursussen. De vraag zal veel groter zijn. Op 9 december 2009 hebt u in het parlement gezegd dat die verdeelsleutel billijker moet en dat u overleg zou plegen met premier Leterme. Los van het feit dat ik een stapje verder had willen gaan en een belangenconflict had willen invoeren tegen een generaal pardon dat duidelijk de belangen van de Vlaamse Gemeenschap schaadt, ben ik tevreden dat u deze acties onderneemt. Die geven ten minste aan dat we een federale staatssecretaris hebben die, naar ik ergens heb gelezen,

ergens in de bossen van Luxemburg woont en nauwelijks beseft wat deze nieuwe regularisatie en spreiding betekenen op het terrein. Minister, hebt u een idee hoeveel dossiers er zijn binnengekomen – de regularisatieronde is op 15 december afgesloten – en hoeveel mensen door Vlaanderen moeten worden opgevangen?

Vandaag stond er in de Gazet van Antwerpen een artikel van Lex Molenaar, waarin een sp.a-politica zich afvroeg of het spreidingsplan nog wel bestaat. Ik vang geruchten op dat het niet meer bestaat. Minister, hebt u van uw federale collega vernomen over hoeveel mensen het gaat en hoeveel mensen er moeten worden opgevangen? Hebt u heronderhandeld in deze zaak, en wat zijn daarvan de resultaten?

Als u die vraag positief beantwoordt, dan is de volgende vraag: wat kost dit nu voor Vlaanderen, uitgesplitst per kostencategorie? Ik heb het dan niet alleen over de centra die de taal- en inburgeringscursussen verstrekken, over de administratiekosten van de OCMW's, maar ook over de kosten voor de sociale huisvestingsmaatschappijen, of eventueel voor de OCMW's. Als er geen opvang is in de eigen gemeente, krijgen die geregulariseerden een financiële vergoeding en vervolgens vertrekken ze naar een andere gemeente, waardoor ze zelf 50 percent moeten ophoesten.

Minister, wat is nu eigenlijk de druk op ons Vlaams onderwijs ten gevolge van de regularisering? Aanvaardt u definitief de federaal opgelegde spreiding van asielzoekers? Hebt u al stappen ondernomen en gaat u nog stappen ondernemen om een billijke spreiding te bewerkstelligen? Is het waar dat, wat we nu via de geruchtenmolen horen, er geen sprake meer is van dat oorspronkelijke plan? Gaat u ook stappen ondernemen om de Vlaamse kosten in het onderwijs, in de OCMW's en in de caw's te recupereren?

Minister, het zijn N-VA-politici die zich in de Kamer met hand en tand hebben verzet tegen deze regularisatieronde. Een aantal van uw N-VA-collega's hebben gezegd dat het door de strot geramd is van de Vlamingen. Ik neem aan dat, als u dat wel door uw strot laat rammen, u minstens vraagt om een financiële compensatie.

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Minister, het is niet de eerste keer dat u over dit thema wordt geïnterpelleerd. Ik heb dat ook al verschillende keren gedaan, en zeker over het fameuze spreidingsplan en daaraan gekoppeld de regularisatiecampagne van illegalen.

Laten we het eerst over de regularisatiecampagne hebben. Daarvan is nog niet helemaal duidelijk wat de repercussies en gevolgen zullen zijn, hoeveel mensen er uiteindelijk zullen worden geregulariseerd en waar ze allemaal terecht zullen komen. Uit de aard der dingen kunnen we nu al besluiten dat het merendeel opnieuw in de grote steden zijn toevlucht zal nemen en daar ook zal moeten worden opgevangen. We weten van de vorige regularisatiecampagne dat meer dan de helft zijn toevlucht neemt tot het OCMW, gedurende verschillende jaren na de regularisatie.

Anderzijds is er het spreidingsplan van asielzoekers. Twee maanden geleden werd dit opgegeven, het is dus niet meer in voege. Het meest concrete gevolg daarvan is dat de asielzoekers in kwestie zich nu opnieuw mogen vestigen waar ze dat zelf willen. Het grootste deel daarvan klopt op dit moment bij de stedelijke OCMW's aan. Ik kan me vergissen, maar ik denk dat dit de praktijk is, met alle gevolgen van dien.

De cijfers zijn erg duidelijk. Iedere asielzoeker die steun zoekt bij het OCMW kan een leefloon krijgen, vermeerderd met de medische kosten, de huurwaarborg, sociale begeleiding. Dat loopt erg op voor de steden. In mijn eigen stad Antwerpen stel ik vast dat we een recordaantal asielzoekers, vluchtelingen en geregulariseerden van de vorige regularisatiecampagne en vreemdelingen tout court, tellen. Sinds eind vorig jaar is 51 percent van de OCMW-klanten in Antwerpen ofwel asielzoeker, ofwel geregulariseerd illegaal, ofwel een

erkend vluchteling, ofwel iemand die nog steeds vreemdeling is en via gezinshereniging ons land is binnengekomen. Het is de eerste keer dat we de 50 percentgrens overschrijden.

Om u de ernst van de situatie te schetsen: in het jaar 2000 behoorde in Antwerpen 17 percent van het totale aantal OCMW-klienten tot die categorieën, tien jaar later zitten we aan 51 percent. Dat is nauwelijks nog houdbaar. Dezelfde situatie doet zich voor in andere steden, waar dezelfde evolutie aan de gang is. Komt daarbovenop dat al die geregulariseerden eveneens hun toevlucht zullen nemen tot het OCMW. Daar staan geen middelen tegenover van de hogere overheid. In Antwerpen is de OCMW-begroting geschorst door de gouverneur. Minister, u hebt de stadsbegroting, waar de OCMW-bijlage deel van uitmaakt, goedgekeurd. Hoe kan dat als de OCMW-begroting wordt geschorst? Dat verwondert me zeer.

Dat heeft te maken met het feit dat het OCMW een gigantische kostprijs voorziet voor het komende jaar voor de opvang van geregulariseerde illegalen. Wie gaat dat betalen? Spijtig genoeg zal dat naar alle waarschijnlijkheid de Vlaamse overheid zijn. Daarom trent wil ik uw intenties kennen. U moet de rekening betalen die anderen hebben gemaakt, met alle gevolgen van dien. Zult u dat lijdzaam doen? Of gaat u de juridische middelen die tot uw beschikking staan, uitputten?

De heer Vereeck heeft verwezen naar het indienen van een belangenconflict namens het parlement. Dat kan niet: het gaat hier niet over een wet, maar voor zowel het spreidingsplan als de regularisatiecampagne gaat het over richtlijnen, omzendbrieven en dergelijk meer die uitgevaardigd werden door de regering. Alleen de Vlaamse Regering kan in dezen eventueel overgaan tot een belangenconflict, niet het parlement.

Minister, ik ben al geruime tijd van mening dat u dat had moeten doen, dat u wat meer haar op uw tanden had moeten hebben en dit niet zomaar had mogen laten passeren op het federale niveau. Het moment van de waarheid nadert, de Vlaamse belastingbetaler, de Vlaamse overheid zal de rekening moeten betalen voor deze onhoudbare situatie, voor een uit de hand gelopen immigratie- en asielpolitiek die blijkbaar niet meer onder controle te krijgen is. Minister, hoe denkt u hier op een of andere manier paal en perk aan te stellen en op zijn minst ervoor te zorgen dat Vlaanderen niet de rekening moet betalen voor de fouten die op het federale niveau worden gemaakt?

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Voorzitter, ik wil reageren op wat de heer Dewinter zegt. We hebben inderdaad geen motie tot belangenconflict ingediend, maar we hebben een voorstel van resolutie ingediend waarin we de Vlaamse Regering hebben opgeroepen om een belangenconflict in te stellen.

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Voorzitter, minister, in deze interpellatie wordt de problematiek zeer sterk communautair benaderd. Het is niet mijn bedoeling de communautaire toer op te gaan, noch de antivreemdelingentoer, daarvoor is het probleem te ernstig.

In deze problematiek zijn er twee sterk benadeelde partijen, enerzijds de asielzoekers voor wat betreft het gebrek aan opvangplaatsen en anderzijds de lokale besturen en OCMW's die het gelag moeten betalen.

De lokale OCMW's kunnen financiële steun verlenen ter waarde van het leefloon. Dikwijls komen er nog medische kosten bij, eventueel een huurwaarborg en de noodzakelijke sociale begeleiding als die mensen zich aanbieden. Dat weegt steeds meer door op de OCMW-begrotingen. Dat kan niet eindeloos blijven toenemen.

Ik wil nog eens benadrukken dat mijn federale sp.a-collega's in de Kamer een amendement hadden ingediend met het oog op het schrappen van dat bewuste artikel 140 dat de financiële hulp herinvoert. De omvang en draagwijdte van deze problematiek dringt blijkbaar niet goed door bij de federale regeringsleden in Brussel. Het kostenplaatje komt bij de lokale besturen

terecht. Minister, wat zal er gebeuren met de extra druk die er komt op de OCMW-financiën? We stellen vast dat de federale meerderheidspartijen de hete aardappel blijven doorschuiven naar de lokale besturen, en het is onverantwoord dat zij daar moeten voor blijven opdraaien.

Volgens mijn informatie is het spreidingsplan, het bewuste plan 42, ondertussen on hold gezet. De extrapolatie die gebeurt in de interpellatie van de heer Vereeck is uit de context getrokken. Naar mijn mening is afgesproken met het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers (Fedasil) dat dat in uitzonderlijke omstandigheden een nieuw spreidingsplan kan invoeren.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister, collega's, het lijkt een communautaire discussie, maar ik weet niet of het dat is. We staan hier voor een heel groot menselijk drama en maatschappelijk probleem. We kunnen zeggen die of die moet de rekening betalen en die wordt met problemen opgezadeld, maar ten gronde is er een samenlevingsproblematiek die moet worden opgelost.

Of u met die keuze nu akkoord gaat of niet, vanuit een humanitair standpunt kan ik de beslissing van de federale regering over de regularisatie ten gronde delen – ik wil dat nog eens hardop zeggen –, ook als dat onze samenleving wat kost. Wie denkt dat het illegaal verblijf van die zogenaamde asielzoekers die geweigerd zijn, de samenleving niets kost, heeft het verkeerd voor. U weet ook dat de lagere scholen in Vlaanderen vol zitten met die kinderen en dat die kosten ook op de schoolfactuur van de Vlaamse overheid of de lokale scholen komen. U weet ook dat heel veel OCMW's toch hulp verschaffen, geen financiële maar immateriële, en dat dat ook niet wordt doorgerekend.

Het is een groot humanitair probleem dat moet worden opgelost. De regularisatiecampagne, begeleid met een snellere nieuwe asielpcedure, weliswaar een federale bevoegdheid, kan helpen om die thematiek in de toekomst meer dan in het verleden menselijker en ook kordater waar het moet, aan te pakken. Ik was zaterdag op de nieuwjaarsreceptie van het asielcentrum van het Rode Kruis in het West-Vlaamse Menen. Ik hoor ook verhalen van die leiding over diep menselijke drama's, maar ook andere. Er wordt ter zake kordaat opgetreden.

Dat elke overheid een kost moet dragen, dat staat in de sterren geschreven. Onze staatsindeling leidt daar gewoon toe. Lokale besturen krijgen voor een deel de factuur doorgeschoven. Vlaanderen krijgt een deel van de factuur. Ik had het daarnet over het onderwijs. Dat is een keuze die men moet maken.

Minister, het is belangrijk dat we de draagkracht van onze lokale besturen en vooral van onze OCMW's beschermen en dat er een oplossing wordt gevonden om ervoor te zorgen dat ze hun werk behoorlijk kunnen doen en er niet onderdoor gaan omdat ze het financieel niet aankunnen. Voor een deel is dat een Vlaamse verantwoordelijkheid. Die moeten we dan ook opnemen. Ik ben dus voor deze campagne. Ik vind ook dat de Vlaamse overheid daar positief op moet kunnen inspelen binnen de financiële beperkingen.

Uiteraard moet de federale overheid meer doen. Zoals de heer De Loor zegt, is het systeem van financiële hulp voor asielzoekers afgeschaft. Daardoor komt er heel wat druk op de steun in natura. De vraag is of we dat kunnen volhouden. Dat is niet de discussie waarover we het vandaag moeten hebben. Dat is een federale zorg.

Ik denk in alle eerlijkheid dat we onze verantwoordelijkheid moeten nemen, dat we onze lokale besturen moeten helpen bij de totstandkoming van deze campagne. Dat kan inderdaad wat kosten aan de Vlaamse overheid. Maar de factuur plat doorschuiven omdat het om een federale beslissing gaat, dat zou niet getuigen van een solidaire samenleving.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Voorzitter, de interpellatie komt op een moment dat uit de Dexiastudie blijkt dat de dotaties aan de OCMW's alsmear toenemen. In die studie stelt

Dexia ook uitdrukkelijk dat in 2009 vooral de toegenomen kosten voor asielzoekers de specifieke kosten van de sociale dienst hebben belast. Het is dus een terecht aandachtspunt van deze commissie. De problematiek is natuurlijk groter in de steden dan in andere gemeenten in Vlaanderen. De problematiek in Antwerpen is door de voorzitter aldaar ook al een paar keer onder de aandacht gebracht.

Naar aanleiding van de vragen in de plenaire vergadering had ik aan de minister gevraagd om mee voor opheldering te zorgen over die verdeelsleutel. Uit de cijfers bleek dat 88 percent van dat specifieke aandeel in het spreidingsplan 42, want daar ging het precies om, aan Vlaamse gemeenten was toebedeeld. Dat heeft voor heel wat beroering gezorgd. Ik heb er ondertussen ook wat meer uitleg over kunnen vinden. Minister, hebt u in uw contacten met de federale overheid daar ook meer opheldering over gekregen? Indien ja, welke informatie hebt u dan ontvangen?

Het punt is vorige week ook aan de orde geweest in de commissie Woonbeleid. Toen werd de vraag gesteld over de impact van de regularisatieprocedure op het sociale woonbeleid in Vlaanderen. De thematiek spreidt zich inderdaad uit over verschillende commissies en beleidsdomeinen.

Ik had toch wel een bedenking bij de titel van de interpellatie van de heer Vereeck. Ik vind dat een en ander op een hoopje wordt gegooid. In de titel is sprake van een spreidingsplan voor nieuwgeregulariseerden. Bij spreidingsplannen gaat het altijd over asielzoekers. Dat is iets heel anders dan geregulariseerden. We hebben gisteren moeten horen dat een zeer liberale partij ervoor pleit dat de staat elektriciteit zou opwekken. Als liberalen nu ook al gaan zeggen dat mensen die geregulariseerd zijn, moeten worden verspreid en niet meer de vrijheid van vestiging hebben, dan vind ik dat toch een rare kronkel. Dit – complex – dossier leent zich daar ook toe. Voor de duidelijkheid van het debat is het belangrijk dat de problematiek van het spreidingsplan enerzijds en de discussie over de verschillende niveaus en bevoegdheden in dit land die de problematiek van de geregulariseerden moeten aanpakken anderzijds uit elkaar worden gehouden.

Als we in een land leven met specifieke bevoegdheden voor gemeenten, de Vlaamse en federale overheid, dan is het ook logisch dat iedereen binnen zijn bevoegdheid zijn verantwoordelijkheid opneemt om een probleem aan te pakken. De idee dat alle kosten systematisch moeten worden afgewenteld op de federale overheid lijkt me heel bizar als we ervan uitgaan dat er een taakverdeling is, dat we ook terecht vragen dat de federale overheid zich met haar domein bezighoudt en dat de andere overheden in dit land hun rol kunnen spelen.

De voorzitter: Mevrouw Homans heeft het woord.

Mevrouw Liesbeth Homans: Voorzitter, de vraagsteller naar wie de heer Kennes heeft verwezen, was ik. Ik heb in de commissie Woonbeleid een vraag gesteld over de impact op de sociale huisvesting. Ik denk ook dat men best die vragen opsplijst en dat men elke minister bevoegd voor gelijk welk domein moet ondervragen als men echt resultaten wil boeken en antwoorden krijgen. Het is niet behoorlijk minister Bourgeois alle vragen voor te leggen. Het is beter de vragen op te splitsen per commissie.

Mijnheer Caron, het kan niet dat de federale regering beslissingen neemt zonder rekening te houden met de beleidsdoelstellingen van Vlaanderen. Met het Grond- en Pandendecreet hebben we een vrij ambitieus bindend sociaal objectief tegen 2020. Ik vind niet dat door de regularisatie van illegalen daarvoor in een heel groot deel van het extra aanbod aan sociale woningen moet worden voorzien. Dat was niet de oorspronkelijke doelstelling van Vlaanderen. Als de federale overheid beslissingen neemt, is het minste dat men rekening houdt met de nefaste gevolgen voor het beleid van de gemeenschappen en gewesten en dat er minstens overleg is.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik wil een misverstand vermijden. Ik ben het ermee eens dat een overleg, zeker over wonen, nuttig en zinvol is. Maar er moet ook daadkracht zijn. Inburgeringscursussen hebben een belangrijk effect op het volume van de inburgering. Maar, collega, laat het mij nu eens omdraaien. Het is niet omdat het een belangrijk effect heeft op die cursussen dat we tegen regularisatie zijn.

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Ik hoor mijn collega van de N-VA, van wie ik veronderstel dat zij het interpellatieverzoek heeft gelezen, zeggen dat mijn vraag aan de minister-president is gesteld. Dus meen ik te mogen vragen of hij een opsplitsing naar de verschillende kostencategorieën mag maken.

De voorzitter: Mevrouw Homans heeft het woord.

Mevrouw Liesbeth Homans: Mijnheer Vereeck, ik deel uw bekommernis. Ik heb diezelfde vraag naar de impact van een en ander op de sociale huisvesting gesteld in de commissie Woonbeleid, waar u ook aanwezig was. Als je antwoorden wilt krijgen over de eventuele financiële impact, dan moet je dat aan de verschillende bevoegde ministers vragen. Dan zul je betere antwoorden krijgen dan als je die vragen hier zou stellen.

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Voorzitter, minister, achtbare collega's, de problemen in verband met migratie, asiel, nationaliteitsverwerving, inburgering en integratie doen zich overal ter wereld voor. We zullen nog heel wat problemen zien ontstaan de komende jaren en decennia, ook in Europa en Vlaanderen. Het is vooral een diepmenselijke problematiek. Ik heb in een van mijn vragen in de plenaire zitting benadrukt dat we dat voor ogen moeten houden.

Maar er zijn in dit land ook communautaire aspecten aan verbonden. We moeten dat niet overdrijven, maar ook niet ontkennen. Men kan daar gelukkig of ongelukkig over zijn, maar het is nu eenmaal zo dat Vlamingen en Franstaligen verschillend denken over de problemen of beleidsmateries die ik daarnet opsomde. In Vlaanderen worden zowel de Vlaamse overheid als de lokale besturen, gemeenten en OCMW's, geconfronteerd met een federaal beleid waarvoor in Vlaanderen geen draagvlak bestaat en waarvoor in Vlaanderen ook geen parlementaire meerderheid bestaat op federaal vlak. Ik benadruk dit om duidelijk te maken dat men niet zomaar kan zeggen dat dit een problematiek is waaraan geen communautaire facetten verbonden zijn. Het tegendeel is waar.

Daarnaast wil ik, net zoals enkele van mijn collega's, de aandacht vestigen op het feit dat de heer Vereeck, zowel in zijn schriftelijk ingediend verzoek tot interpellatie als in zijn uiteenzetting hier, de problematiek van de regularisatie enerzijds en anderzijds het intussen opgeheven of ongeldig verklaard spreidingsplan voor asielzoekers door elkaar gooit. Hij doet uitschijnen dat het over dezelfde groep van mensen zou gaan en dat er een spreidingsplan is voor de totaliteit van de groep of van de groepen. Dat is niet het geval. Voor de regularisatie is er helemaal geen sprake van een spreidingsplan. Er is ook nooit sprake van geweest. Voor de bepaalde categorie van asielzoekers waarover ik in de plenaire vergadering een actuele vraag stelde, was er een spreidingsplan dat ondertussen zijn rechtsgrond heeft verloren.

Het zou goed zijn indien de minister in zijn antwoord op de vragen van de heer Vereeck duidelijk zou zeggen over welke aspecten van de problematiek die de heer Vereeck naar voren heeft gebracht het antwoord gaat. Anders komen wij terecht in een Babylonische spraakverwarring. Het is soms moeilijk om het allemaal te begrijpen, maar als bepaalde collega's in hun vragen geruisloos overschakelen van de problematiek van de regularisatie naar het intussen opgeheven spreidingsplan voor een bepaalde categorie van asielaanvragers, dan zijn we verkeerd bezig.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, ik begin waar de heer Kennes, mevrouw Homans en de heer Dehandschutter zijn geëindigd: het is voor mij totaal onduidelijk wat de heer Vereeck vraagt. Mijnheer Vereeck, u zou moeten beginnen met te zeggen wat u nu van mij wenst. In de titel van uw vraag hebt u het over "het spreidingsplan van de nieuwgeregulariseerden", maar er is geen spreidingsplan voor geregulariseerden. Daar kan ik dus heel kort op antwoorden: er is er geen, punt gedaan.

Op het einde hebt u het over "de impact van de grootschalige regularisatieoperatie" en dat er daar een billijke verdeelsleutel moet zijn. Maar dat is niet zo. Er is geen verdeelsleutel voor geregulariseerden. Dat heeft daar allemaal niets mee te maken. U haspelt die twee zaken volledig door elkaar.

Vorige week stelde u uw interpellatie uit. Ik dacht dat het was om dat fijn te stellen. Maar dat is dus niet zo, u hebt het hier opnieuw gedaan in uw mondelinge toelichting. Ik wil wel antwoorden, maar ik weet niet wat u van mij wilt weten. Wilt u weten hoeveel geregulariseerden er zijn, of wilt u een vraag stellen over de asielzoekers?

De heer Lode Vereeck: Beide.

Minister Geert Bourgeois: En wilt u de spreiding kennen van de geregulariseerden? Want dat hebt u toch gevraagd? Dat kan dus niet. Ik kan daar niet op antwoorden.

De heer Lode Vereeck: Ik heb uw antwoord begrepen. Wij vragen naar het spreidingsplan van de asielzoekers.

Minister Geert Bourgeois: Oké. Dan zal ik mij beperken tot het spreidingsplan van de asielzoekers. Dat is dan een heel duidelijke vraag.

De heer Lode Vereeck: U moet die vragen even naast elkaar zetten. Ze gaan ook over de impact van de regularisatieronde, met zijn verschillende onderdelen, zowel op lokaal als op Vlaams niveau.

Minister Geert Bourgeois: Ik zal u de cijfers geven. Maar laat ons toch een duidelijk onderscheid maken tussen beide. Ik zal in de mate van het mogelijke antwoorden op uw vragen.

De recentste cijfers over regularisatieaanvragen die ik heb, zijn de cijfers die staatssecretaris Wathélet mij op 13 januari 2010 per brief heeft verstrekt. Het betrof een telling van 9 januari 2010. We zijn ondertussen een beetje verder in de tijd, maar ik denk dat die cijfers toch een belangrijke indicatie aangeven. Ik denk dat die cijfers een belangrijke indicatie geven. Op 9 januari 2010 had de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 32.363 aanvullingen ontvangen in hangende aanvragen. Men kon aanvullingen indienen zoals inschrijvingsbewijs cursus Nederlands, bewijs van deelname aan het verenigingsleven enzovoort.

Per dossier kunnen meerdere aanvullingen worden ingediend. Op 1 januari 2009 waren er niet meer dan 15.572 aanvragen hangende. Dit betekent dat er per dossier meer dan twee aanvullingen werden ingediend. Voor het hele jaar 2009 ontving men tot dusver 17.657 aanvragen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. In 2008 werden er 19.371 aanvragen ingediend op grond van datzelfde artikel.

Voor 2009 werden een aantal beslissingen genomen op grond van artikel 9bis. 4354 beslissingen waren onontvankelijk. Zij voldeden niet aan vormvereisten, er waren geen buitengewone omstandigheden enzovoort. Er waren 197 negatieve beslissingen en 7194 positieve beslissingen. Het betreft in totaal 14.830 personen. 1763 dossiers werden zonder voorwerp verklaard. De rest was nog in behandeling.

Ik heb geen opdeling per gewest gekregen. Er is ook geen verdere diepgaande indeling. De staatssecretaris zegt dat de DVZ op dat ogenblik geen diepgaandere opdeling kon maken omdat die dienst zich vooral inzet om de behandeling van de aanvragen binnen een redelijke termijn af te handelen. Later kunnen er wellicht meer details worden verstrekt.

Ik wil er ook op wijzen dat er nog dossiers binnen moeten komen, omdat er nog een aantal in behandeling is bij een aantal steden en gemeenten die de woonstcontrole nog niet hebben gedaan. Dat moet binnen een bepaalde termijn gebeuren. Die termijn is niet afdwingbaar en wordt meestal niet nageleefd, vooral in de grootsteden. Op basis van de aanvragen binnen de periode tussen 15 september en 15 december 2009 komen er momenteel nog een aantal dossiers binnen.

De Dienst Migratie van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie heeft tot op heden slechts zeven aanvragen tot regularisatie ontvangen op basis van het KB van 7 oktober 2009. Het betreft hier dossiers waarbij een brief gevoegd was van de Dienst Vreemdelingenzaken over de duurzame lokale verankering. Dossiers waarvoor een dergelijk schrijven ontbreekt, zijn niet ontvankelijk en zijn dus niet in de cijfergegevens opgenomen. Het gaat over zes dossiers voor tewerkstelling in de provincie Antwerpen en een dossier voor tewerkstelling in de provincie Oost-Vlaanderen. Voor vier van die aanvragen werd een inspectieonderzoek gevraagd over de fiabiliteit van de werkgever. Voor twee dossiers werd de juiste arbeidsovereenkomst opgevraagd. Voor een dossier werd duidelijkheid gevraagd over het loonniveau, namelijk het respect voor het gewaarborgd minimum maandloon.

Om deze redenen was op 18 januari 2010, datum waarop mijn antwoord klaar was, nog geen enkel dossier goedgekeurd.

Op 15 januari heb ik contact opgenomen met de Dienst Migratie om te weten wat de situatie voor de andere gewesten is. Het antwoord was dat voor de andere gewesten binnen die context nog geen aanvragen binnen waren.

Ik verwacht nog een update van de cijfers. Op 23 februari is er een Interministeriële Conferentie 'Integratie in de Maatschappij' waarvan ik het voorzitterschap waarneem. Ik heb die zaak op de agenda geplaatst. Op 31 maart verwacht ik, zoals afgesproken met de premier, de cijfers die een voorlopig definitief beeld moeten geven. Ik weet niet hoe de federale regering het probleem van de vernietiging van haar instructie zal oplossen.

Wat de asielzoekers betreft, is er het spreidingsplan dat enkel, en dan nog in beperkte mate betrekking heeft op asielzoekers, niet op geregulariseerden. Het spreidingsplan 42 is enkel in uitzonderlijke omstandigheden gebruikt omdat sinds de nieuwe Opvangwet er geen financiële steun meer mogelijk is maar enkel materiële steun via de opvang in asielcentra en lokale opvanginitiatieven (LOI's).

Er is sprake van een forse stijging van het aantal asielzoekers tot 17.186 aanvragen in 2009. Toplanden van herkomst zijn Afghanistan, Rusland en Kosovo. In de federale centra worden momenteel 3906 mensen opgevangen. In de centra van het Rode Kruis en Croix Rouge zijn dat er 3621, in het opvangcentrum Erezée 45, bij Vluchtelingenwerk Vlaanderen en Coördination et Initiatives pour Réfugiés et Étrangers (CIRE) 1473, bij de LOI's 7350, bij Noodopvang 314 en in hotels 1178.

Ondanks de bijna 18.000 opvangplaatsen kampt de federale overheid al een hele tijd met acute opvangproblemen. Om deze acute opvangproblemen op te lossen werd in het voorjaar van 2009 beslist om eenmalig toch terug te grijpen naar de spreiding van asielzoekers naar OCMW's voor financiële steun. Daarvoor is het oude spreidingsplan van onder het stof gehaald. Het oude plan is gedeeltelijk opnieuw van toepassing voor de oude aanvragen die dateren van voor 1 juni 2007.

Volgens de VVSG werden er zo bijna 2000 personen doorgewezen naar de OCMW's. Volgens het kabinet van minister Courard ging het echter slechts om 611 personen, waarvan er 73 percent opgevangen werd in het Vlaamse Gewest, 19 percent in Wallonië en 8 percent in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Ik kan die cijfers natuurlijk niet controleren, maar het is mogelijk dat ze allebei gelijk hebben. In totaal ging het om bijna 2000 doorverwijzingen. Daarvan zouden er volgens mijn informatie 1300 doorverwezen zijn op basis

van het oude spreidingsplan 41 waar het quotum nog niet was opgebruikt. Het saldo, 611, zou dan via het nieuwe spreidingsplan zijn gebeurd.

Op dit ogenblik worden er geen toewijzingen meer gedaan op basis van spreidingsplan 42, aangezien hiervoor geen wettelijke basis bestaat. Er wordt me gesignaleerd dat een aantal asielzoekers daarom op dit ogenblik een brief van niet-toewijzing ontvangen. Dit betekent in de praktijk dat deze mensen aankloppen bij het OCMW naar keuze. Zij komen dan ook vooral terecht in de grootsteden, met alle gevolgen van dien. Ik verwijs naar de analyses die de voorzitter van het OCMW van Antwerpen daarover heeft gemaakt.

Niet-toegewezen asielzoekers verblijven legaal in ons land en hebben, indien zij behoeftig zijn, recht op maatschappelijke dienstverlening – financiële steun gelijk aan het leefloon – door het gekozen en dus bevoegde OCMW. Dat OCMW is verantwoordelijk voor financiële steun, medische kosten, huurwaarborg, begeleiding bij het vinden van een huisvesting, enzovoort. Vanzelfsprekend veroorzaakt dit een kost voor de OCMW's, ook al neemt de federale overheid een groot deel van die kosten op zich. In totaal gaat het om 1.442 personen sinds april 2009. Die praktijk wekt kritiek en ergernis op.

In de wet betreffende diverse bepalingen van 30 december 2009 wordt opnieuw een juridische basis gecreëerd voor de spreiding van asielzoekers. Het betreft artikel 140. Volgens onze lezing van die wet betekent dit dat er een nieuw KB moet komen, met een nieuw spreidingsplan tot gevolg.

Dit is ook de interpretatie van de premier, die me in zijn brief van 17 januari het volgende liet weten: “Wat de toekomst betreft, wordt vastgehouden aan het principe van de opvangwet om in principe enkel materiële steun te geven gedurende de asielprocedure. Indien uitzonderlijk toch moet worden teruggegrepen naar financiële steun, dient dit te gebeuren op basis van een evenwichtige verdeling tussen de gemeenten. In de wet houdende diverse bepalingen van 30 december 2009 is daarom een bepaling ingeschreven waardoor de ministerraad kan beslissen, in uitzonderlijke omstandigheden verbonden aan de beschikbare opvangplaatsen en gedurende een welbepaalde periode, bepaalde asielzoekers door te verwijzen naar financiële steun op basis van een evenwichtige verdeling over de gemeenten. De regering doet er alles aan opdat iedereen binnen de materiële hulp een opvangplaats kan krijgen. Wanneer er toch moet worden doorverwezen, moet er een nieuwe juridische basis komen voor een evenwichtige verdeling over de gemeenten en moet er een nieuw spreidingsplan worden opgemaakt. In dat geval zal de voorkeur ook uitgaan naar categorieën van asielzoekers die reeds in een opvangstructuur verblijven boven de toewijzing van nieuwe asielzoekers.”

Toen ik de vraag op woensdag kreeg, had ik de dinsdag al gepraat met de premier. Hij had de toezegging gedaan op een aantal punten die ik heb aangekaart en waarover we nog in overleg zijn. Het is dus positief dat de premier ingaat op mijn vraag om tot een evenwichtige verdeling te komen.

Er was veel kritiek op het spreidingsplan. De criteria werden in vraag gesteld, en bovendien zei de VVSG dat de berekeningen niet klopten. De VVSG heeft gevraagd om daarover te dialogeren met de staatssecretaris, maar bij mijn weten is dat nog niet gebeurd. Ik blijf die problematiek zelf opvolgen. Ik heb het geagendeerd op de interministeriële conferentie Integratie in de Maatschappij, die ik als voorzitter op 23 februari samenroep.

Hoeveel kost deze regularisatieronde aan Vlaanderen, uitgesplitst per kostencategorie en per organisatie? Daar wij nog niet over accurate cijfers beschikken over het aantal geregulariseerden en de gemeenten waar ze zich bevinden, blijft het totaal onmogelijk om een correcte inschatting te maken van de impact. Er is een impact op de beleidsdomeinen Werk, Wonen, Welzijn, Inburgering en Onderwijs. Al die sectoren zullen extra kosten moeten maken.

Als minister van Inburgering heb ik een provisie aangelegd in de begroting 2010 om alvast de impact op Inburgering, die er ontegensprekelijk is, op te vangen. Bij regularisaties zullen heel wat van die mensen plots en voor het eerst onder de inburgeringsplicht vallen. Een deel zal

tijdens de legale verblijfsperiode al een cursus hebben gevolgd. Zo zijn asielzoekers bijvoorbeeld na vier maanden verplicht om een cursus maatschappelijke oriëntatie (MO) te volgen. Een ander deel zal ondertussen Nederlands spreken. Ik heb tijdens een plaatsbezoek en in contacten kunnen vaststellen dat sommige van die mensen die hier jaren verblijven en zich aanmelden voor regularisatie, al Nederlands spreken, sommigen van hen zelfs heel goed. Zij zullen desgevallend via een taalttest bij het Huis van het Nederlands een vrijstelling voor de cursus Nederlands tweede taal (NT2) kunnen krijgen.

Volgens een ruwe inschatting die mijn administratie heeft gemaakt op basis van de ervaringen met geregulariseerden, betreft het per schijf van 10.000 geregulariseerden: 3000 verplichte inburgeraars, 9700 inburgeraars die MO moeten of mogen volgen, 7000 inburgeraars die NT2 moeten of mogen volgen. Een inburgeringscursus kost gemiddeld 1500 euro per persoon, een cursus NT2 van 120 uur kost ongeveer 1000 euro per persoon.

Sommige geregulariseerden zullen, indien ze behoeftig zijn en geen werk hebben, recht hebben op een leefloon door het bevoegde OCMW. Het bevoegde OCMW is voor alle steunverlening verantwoordelijk: financiële steun, medische kosten, huurwaarborg, begeleiden bij het vinden van een huisvesting enzovoort. De federale overheid draagt bij in een groot deel van die kosten, 100 percent van het leefloon, 25 euro per dossier van huurwaarborg, 100 percent van de medische kosten. Toch zijn er nog kosten voor de OCMW's. In het kader van de extra kosten voor sociale huisvesting verwijs ik naar de vraag van mevrouw Homans en het antwoord dat daarop is gegeven.

Ik herhaal dat er op dit ogenblik geen spreidingsplan bestaat. Ik heb wel degelijk stappen ondernomen om een meer billijke spreiding te bewerkstelligen. Op 9 of 10 december heb ik aan de premier gevraagd om tot een nieuw spreidingsplan te komen op basis van eerlijke en transparante parameters. Ik heb ook gevraagd om de VVSG van dichtbij te betrekken bij de problematiek van de billijke spreiding van asielzoekers.

Artikel 140 van de wet bepaalt dat er een nieuw KB moet komen. De wet legt op dat dit gebeurt, rekening houdend met een evenwichtige spreiding. 'The proof of the pudding is in the eating', dus zullen we weten of dat zo is op het moment dat het KB er is.

Ik heb aan de premier gevraagd om daarover in dialoog te gaan. Dat is mijn belangrijkste punt. Belangrijker dan het kostenaspect is het feit dat de federale overheid een beleid voert dat niet is gericht op integratie en inburgering, waar men wordt geconfronteerd met federale maatregelen die nefaste gevolgen hebben voor dat beleid. Denk aan de huwelijksmigratie, aan de gezinshereniging enzovoort, waar men telkens opnieuw start vanaf nul bij de integratie- en inburgeringsproblematiek. Al bij al heb ik met mijn tussenkomst een positief effect bereikt, in die zin dat de premier bereid is om in dialoog te gaan over de punten die voor Vlaanderen van belang zijn.

Door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is het beleid inzake onthaal en integratie onze bevoegdheid. We gaan kosten voor onze bevoegdheden niet recupereren. We hebben een bevoegdheid die we moeten vervullen. We zijn autonoom bevoegd, en we vragen daar ook respect voor. Het is dus vanzelfsprekend dat wij moeten instaan voor onthaal en integratie van inwijkelingen. Deze regering wil haar eigen bevoegdheden in ieder geval uitoefenen, en wil tot een staatstructuur komen met meer bevoegdheden voor Vlaanderen, zeker meer homogene bevoegdheden.

Het gaat over mensen. Kritiek op een federaal beleid is één zaak, mensen die hier zijn humanitair begeleiden, omkaderen, zorgen dat ze een toekomst kunnen hebben, dat hun kinderen hier naar school kunnen gaan, dat we hen proberen te activeren waar dat kan, is een andere zaak. Dat is onze zaak. Deze regering gaat voor een warme samenleving.

Wat niet meer kan, en ik hoop dat het niet meer gebeurt, is dat er nooit overleg is. De federale regering neemt maatregelen zonder enig overleg, zonder rekening te houden met de problemen die de Vlaamse Regering ervaart, en die vooral een weerslag hebben in de grote

steden. Daar worden de OCMW's geconfronteerd met een grote toevloed. Door de gezinshereniging krijg je dan nog eens een toevloed. Daarbovenop komen er nog mensen binnen door de gezinshereniging die ook weer in dat inburgeringsproces moeten worden betrokken. De toevloed is zo groot dat de zaken vaak niet beheersbaar zijn, wat leidt tot fricties, spanningen en moeilijkheden die leiden tot problemen bij een humane integratie. Hiervan zou men op federaal niveau overtuigd moeten zijn, men zou moeten weten waar men mee bezig is. Het probleem is ook dat aan francofone kant nu voor het eerst stemmen opgaan om een inburgeringsbeleid te voeren. Dat was tot nu toe niet aan de orde. Voor het eerst komen de eerste schuchtere stemmen en er is dus ook op dit vlak een tweesporenbeleid.

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Minister, ik dank u voor de toelichting. U hebt heel veel cijfers gegeven. Ik neem aan dat we uw antwoord meekrijgen om die cijfers nog eens te bestuderen.

Ik zal nauwkeuriger het onderscheid maken tussen de asielzoekers en de geregulariseerden. Ik heb inderdaad gemerkt dat deze interpellatie, de geschreven tekst en waarschijnlijk ook de mondelinge versie, aanleiding kunnen geven tot verwarring, waarvoor mijn verontschuldiging. Die twee processen gaan echter wel voor een deel hand in hand.

Ik heb uit uw antwoord begrepen dat het spreidingsplan van de baan is en dat u een reactie hebt gekregen van de premier dat er opnieuw naar een billijke verdeling zal worden gestreefd. Dat is een duidelijk antwoord.

Voor wat betreft de geregulariseerden noemt u totaalcijfers van wat er ongeveer aan aanvragen is binnengekomen, met allerlei details, aanvullingen en dergelijke. U zegt dat u niet over de detailgegevens beschikt van wie nu precies waar in Vlaanderen terecht komt, precies omdat die geregulariseerden kunnen gaan en staan waar ze willen, voor hen is er geen spreidingsplan. Het moet toch wel mogelijk zijn die gegevens te krijgen. Bijvoorbeeld van Antwerpen hebben wij die gedetailleerde gegevens wel. Ik kan me voorstellen dat u door een simpele navraag bij uw administratie of eventueel via de VVSG toch wel te weten kunt komen waar die nieuwgeregulariseerden terechtkomen. Is het toch niet mogelijk, ondanks het ontbreken van een spreidingsplan, om daar wat meer inzicht in te krijgen? Ik stel die vraag omdat ik zonet van u heb begrepen dat u zelf voorzieningen hebt getroffen in uw begroting om de financiële schok van die inburgeringscursussen op te volgen. Zijn er ook maatregelen genomen om de gemeenten en de OCMW's te ondersteunen in die plotse meerkosten waarmee ze worden geconfronteerd?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Minister, u hebt bijzonder veel gegevens verstrekt. Dat is altijd nuttig en handig. Zo hebben we een zicht op de impact van een en ander.

Wat ons een beetje stoort in heel uw betoog is dat u langs de ene kant zegt – en daar hebt u gelijk in – dat het niet kan dat de federale overheid een aantal beslissingen neemt die gevolgen hebben voor het beleid dat wij voeren, in dit geval de druk op de OCMW's. Er was immers niet alleen het spreidingsplan 42, dat inderdaad niet meer bestaat en waarin was voorzien dat 88 procent aan Vlaanderen zou worden toegewezen, maar ook in de cijfers van de lokale opvanginitiatieven zien we ongeveer dezelfde verhouding. Het gaat in Vlaanderen over 77 procent van de mensen die binnen de structuren van de lokale opvanginitiatieven worden opgevangen. In Wallonië gaat het over een goede 20 procent en in Brussel over bijna niets.

De heer Caron heeft het over de solidaire samenleving. Het is wel gemakkelijk om de solidarist uit te hangen in het zuiden van het land en met de vlag van de verdraagzaamheid te zwaaien als de kosten en de lasten voor een groot deel voor de andere kant van het land zijn. Dat is de realiteit.

Ik neem u dit een beetje kwalijk, minister. Die instructie is er vooral gekomen op Franstalige vraag. Er was politiek geen draagvlak in Vlaanderen, behalve eventueel bij sp.a en Groen!, om tien jaar na datum nog eens een regularisatieronde te draaien. Dat weet u ook. Dat heeft niets met medemenselijkheid of onmenselijkheid te maken, dat was de politieke realiteit. Men heeft dat toch gedaan.

U had een wapen in handen, het belangenconflict, dat u ten aanzien van de beslissing van de federale regering had kunnen inzetten. Dan was de zaak dertig dagen geschorst. U hebt dat niet gedaan, en dat is jammer. U hebt het over brieven die u hebt geschreven en het feit dat u met premier Letermé hebt gesproken, die zich bewust is van onze zorgen. Dat is allemaal mooi. De dialoog gaat voort, u gaat naar een interministeriële conferentie op 23 januari. Ondertussen is de procedure wel gebeurd, ondanks het feit dat de Raad van State die instructie heeft vernietigd, overigens op onze vraag. U had ze dertig dagen kunnen tegenhouden, u hebt dat niet gedaan. Wij zijn dan naar de Raad van State gestapt en die heeft ons gelijk gegeven. De Raad van State heeft heel duidelijk gezegd dat die instructie in strijd is met heel veel aspecten van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Die instructie bestaat op dit ogenblik niet meer.

U vraagt zich af wat de federale regering doet met die uitspraak van de Raad van State. Ik kan het u zeggen: de staatssecretaris heeft gezegd dat hij op basis van dezelfde criteria die in die instructies stonden verder individueel zal blijven regulariseren, daar komt het op neer. Opnieuw zegt u: ik ga in dialoog. Minister, als u zegt dat die regularisatieronde een drama is voor onze OCMW's, had u ook de daad bij het woord moeten voegen. Dat hebt u helaas niet gedaan.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Er is verwezen naar de lokale opvanginitiatieven. Een aantal collega's hebben gezegd dat als men keuzes maakt op federaal vlak, er ook federale verantwoordelijkheid moet worden opgenomen, want men schuift nu alles af op de OCMW's. Dat er druk is op de OCMW's heb ik zelf ook gezegd. Precies de LOI's zijn een voorbeeld van iets waarvoor de federale overheid wel bijdraagt in de kosten. Ik weet niet of dat in alle gemeenten het geval is, maar wanneer in mijn gemeente de activiteitencentra van het OCMW worden besproken bij de begroting, dan blijkt jaar na jaar dat er één activiteitencentrum is waar het OCMW winst op maakt, namelijk het LOI. De dotatie van de federale overheid blijkt altijd net iets groter dan de uitgaven die ermee moeten worden gedaan op het vlak van huisvesting enzovoort. Dat is een voorbeeld waar de federale overheid wel zijn verantwoordelijkheid opneemt.

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Minister, ik dank u voor het uitgebreide en gedetailleerde antwoord, zoals we van hem gewoon zijn. We nemen akte van de reactie van de heer Vereeck in verband met de minder precieze formulering in zijn vraagstelling.

Mijnheer Van Hauthem, de discussie over het invoeren van een belangenconflict door de regering hebben we al gevoerd. Juridisch hebt u misschien wel een punt, maar in de feiten riskeren we – en we hebben dat al eens besproken in deze commissie – dat dat een aanzuigeffect zou veroorzaken als de federale regering van plan is om daar hoe dan ook mee door te gaan. Willens nillens hebben we vastgesteld dat ze dat hoe dan ook wilde doen.

De heer Joris Van Hauthem: Tot daar dus de Maddensdoctrine.

De heer Lieven Dehandschutter: Je kunt zeggen dat je dat principieel zou moeten doen, maar als ze dat dan toch wil doordrukken, zonder een Vlaamse meerderheid – wij hebben ons daar ook met hand en tand tegen verzet –, dan is het uitstel van executie en komen er waarschijnlijk heel wat meer mensen naar hier.

De heer Joris Van Hauthem: Voorzitter, dat het uitstellen van de maatregel een aanzuigeffect zou hebben, begrijp ik niet goed, maar dat zal aan mij liggen. U zegt in feite dat een belangenconflict hoe dan ook geen zin heeft. (*Opmerkingen*)

Toch wel. U zegt dat het geen zin heeft. U weet dat toch niet! Daarvoor moet u het eerst indienen, en pas dan zullen we het weten. Ik stel vast dat er nu een aanzuigeffect is. Uit de cijfers blijkt dat heel duidelijk: mensen die hier asiel komen vragen ten gevolge van de maatregel die de regularisatie in feite is.

De heer Lieven Dehandschutter: Laat het me dan anders stellen. Als het later was geweest, zou het aanzuigeffect wellicht groter zijn geweest.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

De heer Geert Bourgeois: Voorzitter, ik ben het eens met wat de heer Kennes heeft gezegd. Ik heb het ook benadrukt. De federale overheid betaalt een groot deel van de kosten: de leeflonen bij de LOI's, de medische kosten enzovoort. Ik herhaal dat dit voor mij niet het belangrijkste aspect is. Het is een belangrijk aspect. Bij de begroting heb ik net daarvoor een provisie van 5,8 miljoen euro ingeschreven. Het belangrijkste is het maatschappelijke aspect, het integratiebeleid, dat niet voortvloeit uit de federale maatregelen, die daar geen oog voor hebben.

Mijnheer Van Hauthem, in tegenstelling tot de heer Dewinter had ik de indruk dat u ook de twee zaken vermengt. Die 73 percent heeft hier niets te maken.

De heer Joris Van Hauthem: Dat klopt. Ik had het niet tegen u maar tegen de heer Caron, die zei dat we solidair moeten zijn. Ik geef een voorbeeld. Ik had het over de lokale opvanginitiatieven, dat met de regularisatie niets te maken heeft. We zien echter eenzelfde soort verhouding als in het spreidingsplan 42, dat er niet meer is, en dat op zich ook niets te maken heeft met die regularisatie. Het gaat daar in feite over het hele asiel- en immigratiebeleid van de federale overheid, die graag zeer gul is. De lasten en de kosten worden vooral in de richting van één gemeenschap geschoven. En dat was een voorbeeld, dat inderdaad niets te maken had met de regularisatieronde. Dat had ik ook niet beweerd.

Minister Geert Bourgeois: Dat is dan bij deze rechtgezet. In uw betoog leek het echter alsof u zaken door elkaar haalt. Bovendien gaat het niet om 77 percent, wel om 73 percent. Het gaat dan om asielzoekers.

Er is een wettelijke basis voor de regularisatie. Ik verwijs naar artikel 9bis. Een belangenconflict zou dus niets uithalen. We zouden de zaak dertig dagen kunnen laten schorsen, maar de federale overheid blijft nu nog altijd regulariseren. Er is ook een wettelijke basis voor. (*Opmerkingen van de heer Joris Van Hauthem*)

Of dat nu op basis is van die instructie die nu niet meer bestaat, of individueel, op basis waarvan de minister zegt dat hij het nu doet, er is een wettelijke grond voor. Een belangenconflict zou niets oplossen.

Wat de spreiding van de asielzoekers betreft, heb ik me publiek gekeerd tegen die verdeelsleutel en heb ik me aangesloten bij het protest van de VVSG. Ik heb onmiddellijk persoonlijk contact opgenomen met de premier. De kabinetten staan met elkaar in contact. De maatregel is niet meer van kracht. Er is een nieuwe wettelijke bepaling. Artikel 140 voorziet nu in een evenwichtige spreiding. Als men een belangenconflict of gelijk wel conflict zou inroepen, dan is het belangrijkste dat een resultaat wordt gehaald. Resultaat halen, dat is wat ik doe.

Ik wil de andere punten evenzeer aanhalen. Er is geen federaal migratiebeleid. Mijnheer Vereeck, we hebben het hier over migratie, maar er is geen migratiebeleid: er is een asielbeleid. Het grootste deel van de mensen die binnenkomen op basis van asiel, zijn economische migranten. Dat is zo, maar er is geen migratiebeleid. Maar het beleid zoals het nu wordt gevoerd, houdt geen rekening met wat in de Vlaamse Gemeenschap heel breed

gedeeld wordt, namelijk dat er een inburgering moet zijn, dat er integratie moet zijn. En dat is niet zo. Dat staat daar vaak haaks op. Dat is mijn grootste probleem. Er is de kostenproblematiek. Maar ook over die zaken heb ik een dialoog gevoerd met de eerste minister, die vanuit zijn vorig leven het Vlaamse beleid toch wel kent. Ik heb hem erop gewezen dat een aantal zaken nefast zijn en niet gericht zijn op integratie. Ik denk dan aan de huwelijksproblematiek, de huwelijksvereniging, gezinsvorming enzovoort. Over al die zaken voeren we een gesprek. Of dat tot een ombuiging of bijsturing van het federale beleid zal leiden, kan ik op dit moment niet zeggen. Ik heb wel een bereidheid tot dialoog ervaren. Ik agendeer de punten ook op de vergadering van 23 februari.

Wat de oppositie ook zegt, het is het resultaat dat telt. Het resultaat is dat het spreidingsplan niet meer bestaat, dat er een wettelijke basis is voor een nieuw en evenwichtig spreidingsplan. Of men dat haalt met het invoeren van een belangen- of eender welk ander conflict, dat doet er niet toe. Het belangrijkste is het resultaat. Daarnaast wordt er ook een dialoog gevoerd over die hele problematiek – het is ook hoog tijd. Ik zie ook een lichtpuntje. Voor het eerst wordt in de Franse Gemeenschap gepleit voor een inburgeringsbeleid. Misschien kunnen we komen tot een zekere afstemming van het beleid.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heren Dehandschutter, Segers, De Loor, Kennes, Durnez, mevrouw Robeyns, door de heer Vereeck en door de heer Van Hauthem werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de samenwerking met de COCOF inzake toerisme

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Minister, in een tijdschrift over horeca, namelijk Ho.Re.Ca Vlaanderen Krant van een paar maanden geleden, wordt de nieuwe minister-president en minister van Toerisme van de Commission communautaire française, de heer Christos Doulkeridis van Ecolo, geïnterviewd over zijn toeristische visie op de hoofdstad.

Toerisme is een gemeenschapsmaterie. Dat wil zeggen dat beide gemeenschappen bevoegd zijn. Aan Vlaamse kant bent u dat. Aan Franstalige kant werd het bevoegdheidsdomein Toerisme naar de COCOF overgeheveld. Franstalige Brusselaars dragen er dus de verantwoordelijkheid, met decretale bevoegdheid, voor. Dat is het onderscheid met onze Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC).

Minister-president Doulkeridis wil werken aan een beter imago voor de hoofdstad, die ook onze hoofdstad is. Hij wil een grotere bekendheid van “onze gastvrijheid en onze positieve identiteit”. Ook wil hij het Europese aspect veel meer benadrukken in zijn toeristisch beleid. In dat kader wil hij over een paar jaar onder andere acties in Brussel plannen rond een aantal thema’s, zoals gastronomie, aangezien die vaak een belangrijk element is in de keuze van de reisbestemming van toeristen.

Minister, in hetzelfde artikel reikt hij ook expliciet de hand aan Vlaanderen om synergieën te onderzoeken tussen de beide partners, Nederlandstaligen en Franstaligen, inzake het toeristische beleid voor Brussel om zo te zorgen voor een meer gedeeld toerismebeleid voor de hoofdstad. In het artikel benadrukt hij dat men voor een dialoog met twee partijen moet zijn. Hij is bereid samen te werken en daarin zijn gesprekspartners te respecteren.

Minister, al meermaals hebt u de wens uitgedrukt, ook tijdens de vorige legislatuur, om een akkoord met Brussel over de promotie van de hoofdstad af te sluiten. In de beleidsnota Toerisme hebt u het daar ook over. Wat opvalt, is dat u het dan hebt over een akkoord met de stad Brussel, die u expliciet vermeldt, maar niet met de COCOF. Staatsrechtelijk is de COCOF-minister voor Toerisme uw tegenhanger. U geeft in de beleidsnota wel een aantal elementen. Dat is positief. U streeft naar een samenwerkingsovereenkomst tussen Toerisme Vlaanderen en 'Brussel Internationaal - Toerisme & Congres' (BITC) of de vernieuwing ervan. Daarnaast stelt u in de nota ook dat Toerisme Vlaanderen ook met andere partners uit Brussel actief zou moeten samenwerken op het vlak van promotie. U denkt in het bijzonder, en terecht, aan samenwerking op het vlak van zaken- en congresstoerisme, waar onze hoofdstad al een lange traditie in heeft.

Minister, hebt u sinds het begin van deze legislatuur al contact gehad met de COCOF-minister van Toerisme, de heer Doulkeridis? Is er al een afspraak vastgelegd? Wat zou er eventueel op het overleg besproken kunnen worden? Hoe ervaart u de bewoordingen van minister-president Doulkeridis in dit artikel? Bent u bereid in te gaan op zijn voorstel?

Een gezamenlijke strategie met betrekking tot de promotie van onze hoofdstad, met alle partners of actoren, zou zeker een meerwaarde betekenen. Brussel, en dus ook Vlaanderen, heeft er alle belang bij om op een meer eenduidige manier te worden gepromoot. Op welke manier wilt u hieraan werken? Ik bedoel concreet: in relatie met de COCOF, met BITC, met de stad Brussel. Kunt u ook een stand van zaken geven voor wat betreft een mogelijk akkoord met de stad Brussel? Bent u hierin al dan niet gevorderd?

Hebt u al verdere initiatieven ontwikkeld om samen te werken of om strategieën af te stemmen met de COCOF, bijvoorbeeld om in 2012, zoals de heer Doulkeridis heeft voorgesteld, te werken rond een aantal thema's, onder andere rond gastronomie in Brussel?

Los van de techniciteit van de vraag was het mijn bedoeling te weten of u mogelijkheden ziet om de komende jaren samen te werken met de COCOF met het oog op een meer eenduidig toerismebeleid voor Brussel. Geloof u daarin? Welke richting wilt u hierbij inslaan? Dat is, minister, de achterliggende bedoeling van mijn vraag.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Voorzitter, toerisme is natuurlijk een exclusief Vlaamse bevoegdheid. Brussel valt, als hoofdstad van Vlaanderen, duidelijk binnen het Vlaamse toerismebeleid.

Deze vraag en mijn vraag van straks zijn gedeeltelijk met elkaar verbonden en zijn een voortzetting van de bespreking van de beleidsnota, die wij ongeveer veertien dagen geleden hebben afgerond. Wij kunnen niet anders dan regelmatig dergelijke opvolgingsvragen stellen. De terechte vraag van de heer Delva is gebaseerd op een interview van november 2009, dat intussen door de actualiteit is achterhaald. Ik heb dat interview zelf niet gelezen, maar ik zie in de tekst dat de nieuwe Brusselse minister van Toerisme een hand reikt naar Vlaanderen, terwijl hij benadrukt dat men voor een dialoog met twee partijen moet zijn.

Het is niet mijn taak om de heer Bourgeois te verdedigen, maar ik ben niet te beroerd om toe te geven dat minister Bourgeois tijdens de vorige legislatuur en bij de bespreking van de beleidsnota regelmatig inspanningen heeft geleverd om Brussel volwaardig te betrekken bij het Vlaamse toerismebeleid. Ik wil het dus wat omdraaien. De goede wil is in het verleden altijd van Vlaamse kant en niet van Brusselse kant gekomen. Dat hebben wij ook aan de heer Van Eyken duidelijk gemaakt naar aanleiding van een vraag in de commissie.

Ik heb een detailvraag in verband met het samenwerken met de COCOF rond gastronomie in Brussel. Er zijn op Vlaams niveau al talrijke initiatieven, bijvoorbeeld "Tafelen in Vlaanderen". En vanuit dezelfde gedachtegang moet worden gesteld dat Brussel als kunststad thuishoort in het kunststedenactieplan. Ik vrees dan dat er te veel initiatieven zouden kunnen

zijn, waardoor men geen klare kijk meer bewaart. Ik heb geen probleem met het voorstel om in overleg te treden, we kunnen niet anders, maar de goede wil moet veeleer van de andere kant komen.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Voorzitter, ook ik kijk met spanning uit naar het antwoord van minister Bourgeois: hoe zal hij Brussel in zijn toerismebeleid betrekken en welke middelen zal hij daaraan besteden? Ik haalde het hier al bij de beleidsnota aan: het lijkt mij voor een Vlaams minister van Toerisme een van de moeilijkste uitdagingen om op een passende manier Brussel te promoten zonder daar de exclusieve bevoegdheid over te hebben. Het kan niet anders dan in samenspraak te gebeuren met de mensen die er elk op hun eigen domein voor verantwoordelijk zijn. In een artikel in Knack zegt Jeroen Bryon, de coördinator van het steunpunt Toerisme en Recreatie aan de K.U. Leuven, dat Brussel te weinig uitpakt met een tot de verbeelding sprekend imago. De stad zou zich tot een bepaald imago moeten bekeren. Hij spreekt over de wereldchocoladehoofdstad.

De heer Stefaan Sintobin: De heer Vanden Bussche weet waarschijnlijk niet dat er over het onderwerp van zijn tussenkomst ondertussen twee interpellaties zijn ingediend en goedgekeurd. Waarschijnlijk is dat voor volgende week geagendeerd? Anders worden alle vragen door elkaar gegooid.

– *Mevrouw Annick De Ridder treedt als voorzitter op.*

De voorzitter: Dat is correct. Er zijn ook nog vragen om uitleg aan gekoppeld. We kunnen het debat daarover volgende week voeren.

De heer Marc Vanden Bussche: Bij deze word ik het woord afgenomen door een collega van de oppositie, en ik zal dan ook met plezier mijn betoog stoppen.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Delva, ik heb nog geen contact gehad met de heer Doulkeridis en hij heeft mij ook nog niet gecontacteerd. Ik heb met aandacht en interesse het interview met hem in het horecatijdschrift gelezen. Er staan een aantal positieve zaken in, die de basis kunnen vormen voor een ontmoeting. We zien elkaar in elk geval op 8 februari 2010 tijdens de lancering van het nieuwe marketingconcept ‘365 dagen’ van de vzw Toeristische Attracties. Het zou mij sterk verwonderen indien wij daar niet zouden komen tot een kennismaking en tot een afspraak om eens samen te zitten.

Ik zie dat hij in het interview zegt dat hij de hand wil uitsteken. Hij heeft dat enkel via dat tijdschrift laten weten. Ik heb geen enkele brief of andere contactneming gekregen van zijn kant. Hij voegt eraan toe dat hij dat wil doen met respect voor zijn gesprekspartners. In de mate dat we met elkaar in dialoog kunnen gaan, uiteraard met respect voor elkaar en voor elkaars bevoegdheden, wil ik natuurlijk praten. De COCOF heeft de gedelegeerde bevoegdheden van de Franse Gemeenschap. Het blijft een gemeenschapsbevoegdheid en Vlaanderen is dus evenzeer bevoegd in Brussel.

Ik heb aan Toerisme Vlaanderen gevraagd om een bijgestuurd internationaal marketingplan te ontwikkelen tegen het najaar. Daarin zal aandacht worden besteed aan de unieke functie van Brussel als Vlaamse hoofdstad. Ik zeg dat ook in mijn beleidsnota: Brussel is onmiskenbaar een aantrekkelijke toeristische trekpleister en geniet van een internationale bekendheid als hoofdstad en als hart van de Europese Unie. De troeven van Brussel zijn zo specifiek dat de promotie van de stad een afzonderlijke aanpak vereist.

Ik heb in mijn beleidsnota gezegd dat ik een akkoord wil sluiten met de stad Brussel over de promotie van onze hoofdstad. Als er een akkoord is, kan ook de samenwerkingsovereenkomst tussen Toerisme Vlaanderen en BI-TC worden vernieuwd. Ik plan binnenkort een overleg met de burgemeester en met schepen van Toerisme Philippe Close om de verdere samenwerking af te spreken. Ik hoop tot een akkoord te komen. De nieuwe administrateur-generaal

van Toerisme Vlaanderen heeft al een voorbereidend gesprek gehad met de heer Close. De bereidheid om aan tafel te gaan zitten, is er. U weet dat ik tijdens de vorige bestuursperiode, in maart 2008, daarover al een gesprek had.

Ook met andere partners uit Brussel zal Toerisme Vlaanderen actief samenwerken, zowel voor promotie als voor kwaliteitszorg, investeringen en onderzoek. Er zullen heel wat concrete mogelijkheden zijn: denk maar aan het MICE-toerisme (Meetings, Incentives, Congresses, Exhibitions), waar Square en Brussels Expo enkele belangrijke partners kunnen worden.

Uw laatste punt sluit aan bij de vraag van de heer Sintobin. De vzw Tafelen in Vlaanderen, die ik subsidieer en waarvan personeelsleden worden gesubsidieerd, plant op 9 februari 2010 een overleg met de stad Brussel, namelijk met de gastronomiemanager van het kabinet van schepenen Philippe Close.

Ik kijk dus uit naar onze eerste ontmoeting op 8 februari 2010. Ik neem aan dat we daar zullen kunnen afspreken om elkaar te zien.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord dat zeker een aantal heel positieve elementen bevat. Ook ik kijk uit naar de ontmoeting van 8 februari. Ik hoop dat er dan iets concreets uit de bus komt.

Ik heb ook genoteerd dat er bijzondere aandacht zal worden besteed aan Brussel in het bijgestuurde marketingplan dat voor het najaar wordt gepland. Het is goed om parallel te werken, niet alleen ten aanzien van de COCOF-verantwoordelijke maar ook van de stad Brussel. Brussels schepenen van Toerisme Close heeft immers een niet onbelangrijke rol te spelen de komende jaren.

We moeten ervoor zorgen dat we in, voor en rond Brussel niet gaan naar een amalgaam van verschillende toeristische acties en maatregelen. We moeten streven naar een zo eenduidig mogelijk toerismebeleid voor onze hoofdstad. Dat is niet alleen goed voor de hoofdstad en de inwoners, maar ook voor Vlaanderen. Vlaanderen heeft er alle belang bij dat onze hoofdstad zo goed mogelijk wordt gepromoot in het buitenland. Ik kijk uit naar de verdere samenwerking op dit domein. Ik zal dit domein de komende maanden en jaren aandachtig blijven opvolgen.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Mijnheer de minister, denkt u daarbij aan eenzelfde systeem als het marketingplan voor de kust? Daarbij leggen de kustgemeenten een euro in die door de provincie wordt verdubbeld. Daarnaast draagt ook Toerisme Vlaanderen nog een euro bij. Denkt u aan een dergelijk systeem?

Minister Geert Bourgeois: Ik kan nu nog niet antwoorden op die suggestie. Het Kunststedenactieplan was inderdaad een cofinanciering tussen de kunststeden en Toerisme Vlaanderen. Brussel participeerde daar niet in.

Ik zal de dialoog met de COCOF-verantwoordelijke aangaan, vanuit respect voor de bevoegdheden. Toerisme is geen gewestbevoegdheid, maar een gemeenschapsbevoegdheid. Vanuit die uitvalsbasis zal ik tegelijkertijd het tweesporenbeleid dat de heer Delva onderschrijft, blijven voeren. Ik zal met de burgemeester en met de bevoegde schepenen contact hebben. Ik wil hen duidelijk maken dat wij belang hebben bij een samenwerking. Ook Brussel heeft daar belang bij.

Er bestaat een misvatting dat Vlaanderen die kunststeden alleen maar promoot omwille van het aspect 'kunststad'. Dat is totaal los van de werkelijkheid. Wij voeren een zeer actieve en moderne promotie, ook van evenementen, producten, mode, gastronomie enzovoort. Dit is een noemer van een plan. Dat betekent niet dat een stad op een manier in het buitenland

wordt gepromoot. Ik hoop dat men bereid is om de inhoud daarvan te bekijken. Het Kunststedenactieplan is ontstaan in wederzijdse dialoog. Indien Brussel daarin zou stappen, is het evident dat het daarin een inbreng heeft. Het zou nogal dom zijn om dat niet te doen en om producten te gaan promoten waar Brussel absoluut niet achter staat.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de promotie van de Vlaamse kunststeden en het ontbreken van Brussel hierbij

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Voorzitter, minister, het klopt dat deze vraag voor een stukje aansluit bij de vorige en ook bij de bespreking die we veertien dagen geleden hielden. De aanleiding voor mijn vraag lijkt misschien banaal, namelijk het opzetten van een beursstand, maar de vraag gaat om de positie van Brussel in het Kunststedenactieplan en in het Vlaams toeristisch beleid in het algemeen.

Volgens een Belgabericht hebt u een stand geopend in Utrecht op een internationale toeristische beurs waarbij het voornamelijk de bedoeling was om de kunststeden in Vlaanderen, Antwerpen, Gent, Brugge, Mechelen en Leuven, te promoten.

Over het Kunststedenactieplan zijn we het volgens mij over alle partijgrenzen heen eens. We hebben u daar ook tijdens de vorige legislatuur steeds in gesteund. We waren het er ook over eens dat Brussel in dat plan zeker een meerwaarde kan en zou moeten betekenen voor het hele toeristische beleid in Vlaanderen. Vandaar dat ik toch wel een klein beetje verbaasd was – maar u hebt daarstraks eigenlijk al een stukje van het antwoord gegeven toen u verwees naar de cofinanciering – toen ik las dat Brussel, althans volgens de berichtgeving, daar niet bij betrokken werd.

Vandaar, minister, mijn concrete vragen. Wat moet ik me concreet voorstellen bij die beursstand? Is het inderdaad een rondreizende beursstand die overal wordt ingezet voor het internationaal toeristisch beleid van Vlaanderen? Ik ben een tijdlang werkzaam geweest in de sector en ik veronderstel dat de stand een pak geld gekost heeft. Kunt u daar cijfers op plakken?

Hoe zit het met de cofinanciering? U hebt daarstraks al gezegd dat Brussel er niet bij betrokken is omdat de cofinanciering met Brussel uiteraard nog niet rond is, maar het is toch wel een beetje jammer dat wanneer een dergelijke beursstand wordt gefinancierd, men de facto, omdat Brussel nog niet in het project stapt, Brussel er niet bij betreft. Kunnen wij dan zelf, vanuit het Vlaamse niveau, geen extra inspanning doen?

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, ik wens me kort aan te sluiten bij de terechte vraag van de heer Sintobin. Ik weet dat het altijd een heel moeilijke relatie is geweest tussen Brussel enerzijds en het Vlaamse Kunststedenactieplan anderzijds. Ik hoop dat de informatie waarover de collega beschikt, inderdaad onvolledige informatie is, maar het zou jammer zijn indien Brussel op dat vlak afwezig zou blijven in het buitenland.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, dames en heren, zoals ik daarnet al zei is de beursstand een project van het Kunststedenactieplan, en die kost in totaal 750.000 euro. Het is een vorm van cofinanciering, want 300.000 euro komt van de Vlaamse overheid en 450.000 euro komt van de kunststeden. Met die 300.000 euro werd de stand zelf gefinancierd,

het is een heel mooie, nieuwe en moderne stand, en ook de logistiek, dat is het transport, het opslaan, het afbreken, het weer stockeren en het opnieuw vervoeren naar andere plaatsen. Met de 450.000 euro die van de steden komt, worden de deelnamekosten aan die beurzen betaald, want het gaat om vrij grote bedragen om daar oppervlakte in te nemen, en ook de reis- en verblijfskosten van de medewerkers. Dit is het financiële luik.

Het is inderdaad de bedoeling om die beursstand verder internationaal in te zetten, maar ook binnenlands. Er zijn plannen voor binnen- en buitenlandse toeristische publieksbeurzen, tot nu toe in 2010, 2011 en 2012. De beursstand zal onder andere aanwezig zijn op de vakantiebeurzen van Utrecht – dat is ondertussen gebeurd –, Brussel, Lyon, Barcelona, Rijsel en Keulen.

Brussel ontbreekt met eigen medewerkers op die beursstand, om redenen die u kent: wij nodigen Brussel uit, maar Brussel doet niet mee. Dat betekent niet dat we Brussel niet mee promoten. Er is een informatiezuil per kunststad en net zoals voor de vijf andere, hebben we ook een informatiezuil gemaakt waar de diversiteit van de stad aan de hand van krachtige beelden wordt uitgedragen. De unieke troeven van de stad worden ook in de digitale presentatie, die permanent loopt, mee opgenomen net zoals de troeven van de andere steden. Het betreft prachtige beelden van de Grote Markt en dergelijke meer, volgens een heel goede en frisse aanpak. Tot slot wordt op de landkaart – ik durf het haast niet te zeggen – Brussel als geografisch referentiepunt voor de Vlaamse kunststeden en als internationale toegangspoort naar Vlaanderen, duidelijk in beeld gebracht. We hebben meerdere keren gevraagd aan Brussel en aan BITC om daar zelf een stand te bemannen. Dat is niet gebeurd. Ik hoop dat we wel tot een doorbraak kunnen komen.

Eigenlijk is het jammer. Andere steden staan daar met gekwalificeerd personeel, met meertalige mensen, die het professionele en het brede publiek dat daar komt, bedienen. De andere steden hebben een stand waar ze promotie voeren, arrangementen maken en verkopen. Tot nu toe is dat van onze kant niet gebeurd. Wij promoten Brussel wel degelijk, ook in die stand. Maar ik hoop op meer, ik hoop dat ze ook op de belangrijke, internationale beurzen actief aanwezig zijn, en zelf een stand bemannen.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Minister, bedankt voor uw deels positieve antwoord. Brussel was toch aanwezig met een infozuil op de beursstand. De prijs van 300.000 en 450.000 euro is inderdaad veel geld. Het is echter de inspanning waard. Beurzen kosten een pak geld, alleen al voor de standgelden en de aankoop. Het is een permanente beurs. We zullen hier geregeld op terugkomen. We hopen dat de gesprekken met de Brusselse regering tot resultaat zullen leiden. Het is een unieke kans die Brussel mist om zich internationaal te profileren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de toeristische regioborden

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Voorzitter, minister, collega's, we kennen allemaal de bruin-witte borden langs gewestwegen die de afbakening van de verschillende toeristische regio's aanduiden en de weggebruiker als het ware verwelkomen in de desbetreffende streek. Naast de gekende bruin-witte borden zijn er echter ook tal van andere soorten borden, met hetzelfde doel, maar met een volledig ander uitzicht. Ook de inplanting van deze regioborden is niet altijd even consequent.

In bepaalde regio's lopen al initiatieven om meer eenvormigheid in deze borden te brengen. Zo heeft Toerisme Vlaamse Ardennen bijvoorbeeld via een programmeringsdocument voor plattelandsontwikkeling (PDPO) en het LEADER-project in het kader van de acties voor toeristisch onthaal, Europese middelen gekregen voor het ontwikkelen en plaatsen van toeristische signalisatieborden. Concreet gaat het om 8 regioborden en 41 infozuilen. Het is de bedoeling dat deze regioborden langs gewestwegen worden geplaatst op de grenzen van de toeristische regio. Op een aantal plaatsen staan momenteel trouwens al borden.

Dergelijke initiatieven om de kwaliteit van ons toeristisch onthaal te verbeteren, kunnen we enkel aanmoedigen. De vraag is of dit niet beter kan worden gecoördineerd. Bovendien zijn er blijkbaar problemen bij het verkrijgen van de nodige vergunningen voor het plaatsen van deze borden langs gewestwegen en autosnelwegen.

Minister, worden er initiatieven genomen om meer eenvormigheid in de toeristische regioborden te brengen over het hele Vlaamse grondgebied, en op welke manier worden de lopende initiatieven, waar ik een voorbeeld van gaf, daarin betrokken?

Er zou een negatief advies zijn van de werkgroep Adviesgroep Veiligheid Vlaamse Gewestwegen (AVVG) en de Stuurgroep Verkeer en Mobiliteit (SVM), over het plaatsen van regioborden langs gewestwegen. Hebt u hier weet van, en wat is uw visie daarop? Pleegt u overleg met de minister van Openbare Werken en Verkeer om de onduidelijkheden en problemen met de vergunningen voor het plaatsen van regioborden langs gewestwegen, maar bijvoorbeeld ook langs autosnelwegen, uit te klaren?

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Ik wil het ook hebben over de sleet die op die borden zit. De weg die ik het meeste neem, is die van Brussel naar Antwerpen. De borden daar vervagen enorm. Zowel op de weg van Gent naar Antwerpen als op de weg van Brussel naar Antwerpen, zag je op de oorspronkelijke borden Rubens, de haven en de diamant als symbolen. Dat is nu niet meer te zien. Die borden zijn versleten.

Ik heb daar een schriftelijke vraag over gesteld tijdens deze legislatuur. In de vorige legislatuur heeft de heer Penris dat gedaan, en daarvoor de heer Van Nieuwenhuysen. Minister, in een antwoord op een schriftelijke vraag van die laatste hebt u geantwoord dat het de bedoeling was om die borden in de loop van 2009 te vernieuwen. Ik heb daar heel weinig van gezien. Misschien is er een probleem van vergunningen. De dienst Toerisme is inderdaad alleen bevoegd voor het inhoudelijke aspect.

Minister, wanneer worden die verschillende borden nu eindelijk vervangen? Dat was niet duidelijk in het antwoord op mijn schriftelijke vraag. Ook in Gent bestaat dat probleem. Daar komen de symbolen soms niet meer overeen met wat de stad Gent vertegenwoordigt.

Eigenlijk plaatsen we niet veel toeristische borden in Vlaanderen. In Schotland bijvoorbeeld wordt het wegetraject uitgebreid versierd met toeristische borden en wegwijzers naar bezienswaardigheden. In Vlaanderen gebeurt dat heel weinig. Minister, is het niet nuttig om toeristische verkeersborden uit te breiden tot de bezienswaardigheden in Vlaanderen?

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Voorzitter, minister, collega's, het is mij ook al opgevallen dat sommige van die borden verregend zijn en niets meer voorstellen. Ik wil er wel fijntjes aan toevoegen dat me dat in de Westhoek eerst was opgevallen. Tot mijn genoegen heb ik vastgesteld dat die verregende borden een paar jaar geleden wel zijn vervangen. Blijkbaar is dat in Antwerpen nog niet gebeurd. Antwerpen moet niet altijd eerst aan de beurt komen.

In Vlaanderen hebben we inderdaad niet veel borden naar bezienswaardigheden zoals parken, kastelen en andere monumenten. In Schotland, Engeland, Wales, Frankrijk en Spanje worden de bezienswaardigheden veel prominenter gepromoot langs de autowegen. Het zou geen

slechte zaak zijn, maar we mogen ook niet overdrijven. In sommige landen staan er meer borden dan er bezienswaardigheden zijn. Dat is van het goede te veel.

Minister, ik wil uw aandacht vestigen op het aanbrengen van die bruin-witte borden, niet alleen voor de regio's, maar ook voor bepaalde steden. We kennen de regioborden zoals Land van Waas, Meetjesland, Scheldeland, Westhoek, Kempen, Vlaamse Ardennen enzovoort. De criteria om te bepalen wat een toeristische regio is, zijn min of meer gekend. Welke criteria er worden gebruikt om te beslissen welke steden 'bebord' worden, is me niet duidelijk. Uit mijn hoofd zie ik de borden staan voor Antwerpen, Kortrijk, Lier, Ieper, Diksmuide, Gent en Mechelen. Vergeef me, minister, ik ben inwoner van Sint-Niklaas, een stad van bijna 72.000 inwoners, en ik heb voor deze stad nog nooit een toeristisch bord gezien. Kan men bij het uittekenen van een plan en van criteria voor het plaatsen van toeristische regio- en stadsborden, zeker de Vlaamse centrumsteden in aanmerking nemen en zeker een aantal andere steden die om historisch-toeristische redenen daarvoor in aanmerking komen? Kan men met de betrokken steden overleg plegen om te kiezen welke symbolen, logo's en iconen daarop worden afgebeeld?

De heer Wienen heeft gezegd dat er in sommige steden aanduidingen staan die niet meer representatief zijn. In Gent stond het bord van Flanders Technology met de menselijke en de bionische arm, maar dat is inmiddels vervangen. In Kortrijk is een kleine Guldensporenslag geleverd over die drie iconen. Ook daar moet er overleg gepleegd worden met de betrokken steden.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, de vraagstelling gaat over twee aangelegenheden, namelijk de regionale toeristische bewegwijzering, de directe aanleiding tot de vraag, en de bewegwijzering op de autowegen, waar andere leden verder zijn op ingegaan.

De toeristische regiobewegwijzering in de Vlaamse Ardennen past in de uitvoering van het strategisch plan voor toerisme en recreatie in deze specifieke regio. Dergelijke plannen worden opgemaakt door de provinciale toeristische organisaties, in dit geval van Oost-Vlaanderen. Zij kunnen hierbij een beroep doen op een financiële tussenkomst van het Toerisme Vlaanderen. Dat kan voor het beleidsplan zelf tot maximum 12.000 euro gaan, wat hier ook gebeurd is, als ik goed geïnformeerd ben.

In dat beleidsplan wordt een regionaal initiatief ontwikkeld met Europese cofinanciering om te komen tot een bewegwijzeringsplan met de aanduiding van de toeristische troeven. Toerisme Vlaanderen betaalt 60 percent van het project, namelijk 92.605,20 euro. Wij hebben daar dus niet de leiding in, dat is de provinciale toeristische organisatie. Het gaat om een betoelaging. In dat plan is opgenomen om voor het eerst ook langs de gewestwegen de gekende internationale bruine toeristische borden te plaatsen. Dat heeft verkeerstechnische implicaties en implicaties voor de bevoegdheid van minister Crevits.

Uw tweede vraag gaat over een negatief advies dat er zou zijn vanwege AVVG en SVM. Ik heb daar geen weet van. Ik zal daarover contact opnemen met minister Crevits. Toerisme Vlaanderen kan dat evenzeer opnemen in het kader van onze samenwerking met het Agentschap Wegen en Verkeer (AWV) over borden op autowegen, wat het voorwerp is van uw derde vraag en van de aanvullende vragen. Als die werkgroep zou zeggen dat die regioborden er niet kunnen komen, dan moeten we daaruit geraken met een overleg, want het zijn de diensten van AWV die die bevoegdheid hebben. In de samenwerking van Toerisme Vlaanderen en AWV voor de borden langs de autowegen hebben zij de leiding van het bestek.

Er is inderdaad overleg tussen Toerisme Vlaanderen, de afdeling Verkeerskunde van het Agentschap Wegen en Verkeer, mijn kabinet en het kabinet van minister Crevits. Op dit ogenblik komt er een gezamenlijke aanbesteding voor het aanstellen van een ontwerper van de nieuwe bruine toeristische borden langs de autosnelwegen. Er komt een enigszins nieuw

concept. Het internationale bruine bord blijft behouden, maar in tegenstelling tot de vroegere borden, worden die uitgerust met kleurenfoto's die de betreffende streek op een modernere en meer attractieve manier onder de aandacht brengen.

De raming van de ontwerpkosten voor een veertigtal borden bedraagt 114.000 euro. De helft daarvan is voor Toerisme Vlaanderen. De studie voor de plaatsing en het concept wordt volledig gefinancierd. De Afdeling Verkeerskunde draagt de kosten van de productie en plaatsing van de borden.

Het overleg is in zijn eindfase. Binnenkort moet worden beslist over het ontwerp en over de plaatsing. Ik heb gevraagd aan Toerisme Vlaanderen om die specifieke regioproblematiek voor uw streek mee op te nemen. Het zou ook goed zijn dat op provinciaal vlak contact wordt opgenomen met Wegen en Verkeer of de bevoegde minister, om dat aan te kaarten. Ik deel de mening van een aantal collega's dat het belangrijk is dat er toeristische borden worden opgesteld langs autowegen en gewestwegen, zonder daarin te overdrijven en wetende dat de bewegwijzering zelf nog altijd een federale bevoegdheid is. Ik pleit ervoor dat we op een esthetisch verantwoorde manier, niet overdreven, de steden en de regio's in de kijker kunnen stellen op die borden. Ik wil mee die dialoog met het kabinet-Crevits aantrekken, mijnheer De Meulemeester. Het zou goed zijn dat de provinciale toeristische organisatie zelf, die een belangrijke investering wil doen voor de promotie van de Vlaamse Ardennen, daarover in overleg gaat met Wegen en Verkeer en desgevallend met het kabinet van minister Crevits.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Minister, ik dank u voor het antwoord. Mij is het erom te doen dat er een goede coördinatie tot stand komt tussen de verschillende agentschappen van de Vlaamse overheid. De borden langs de gewestwegen mogen niet los worden gezien van de toeristische borden langs de autosnelwegen waar ook nog steeds onduidelijkheid over bestaat. Het blijkt uit de adviesgroep AVVG en de stuurgroep SVM. Men is daar niet echt gewonnen om toeristische borden langs gewestwegen te plaatsen, men is er afkerig van. Daarmee denk ik dat het belangrijk is dat er een goede coördinatie is op toeristisch vlak.

Er is blijkbaar een onderzoek bezig op het kabinet van de minister van Mobiliteit en Openbare Werken om de regels in verband met die toeristische borden te herbekijken. Het is belangrijk voor de promotie van onze toeristische regio's dat daar een zeer goede coördinatie is en dat er vanuit toeristisch oogpunt de nodige aandacht aan wordt besteed dat er een gelijkvormigheid kan zijn. Ik heb hier foto's van enkele voorbeelden uit verschillende regio's, waar de borden telkens anders zijn. Voor de toerist die vanuit het buitenland Vlaanderen binnenkomt, is die gelijkvormigheid belangrijk.

Mijnheer Dehandschutter, het verwondert me dat er voor de prachtige stad Sint-Niklaas, die toch nog altijd Oost-Vlaams is, ook al ligt ze dicht bij Antwerpen, geen regioborden staan. De stad heeft toeristisch danig veel te bieden. Het initiatief moet wel uitgaan van de vzw Toerisme Waasland, die ondersteuning kan krijgen van Toerisme Vlaanderen, zoals ook is gebeurd in de Vlaamse Ardennen, en van de provincie. Het initiatief moet van onderuit komen, zodat ook Sint-Niklaas zichtbaar is op toeristisch vlak.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, er is me iets niet geheel duidelijk. U hebt gesproken over het nieuwe concept met de kleurfoto's. Wie neemt de eindbeslissing over welke thema's op die toeristische borden aan bod komen? In hoeverre wordt dat gestuurd door de regio's of de steden die daarbij betrokken zijn? U zei dat een veertigtal borden vernieuwd zouden worden en dat men in de eindfase zit voor de gunning. Wat is de timing om die borden te plaatsen?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Wienen, zoals ik al heb gezegd, gaat het om een samenwerking tussen Toerisme Vlaanderen en het Agentschap Wegen en Verkeer, dat die

wegen beheert en finaal de beslissing neemt. Wij zorgen voor de input en financieren voor de helft het concept. De uitvoering, de plaatsing en de productie zijn zaken voor Wegen en Verkeer. Het is evident dat Toerisme Vlaanderen zijn inhoudelijke inbreng heeft over wat er moet komen en hoe de zaken aangepakt moeten worden. Dat lijkt me heel logisch, ook al moet rekening worden gehouden met het oordeel van Wegen en Verkeer, dat niet alles overal toestaat. Het is zaak het punt snel af te handelen. Het had vroeger moeten gebeuren. Wij hebben echter niet de leiding over de aanbesteding. Die zit bij Wegen en Verkeer. Naar mijn aanvoelen zijn er geen onoverkomelijke problemen. Die zijn er veeleer op het regionale vlak. Ik onderschrijf uw mening daarover. Ik heb er althans geen bezwaar tegen dat de bruine borden, die nu eenmaal internationaal worden gebruikt, ook gebruikt worden voor de regionale aanduidingen. Er mag natuurlijk niet overdreven worden. Men kan niet elke toeristische attractie, elke bezienswaardigheid van een apart bord voorzien. Dat zou het effect totaal missen. Maar daar gaat het natuurlijk niet over. Het is de bedoeling om de belangrijkste zaken onder de aandacht te brengen.

Wat mij betreft, onderschrijf ik de stelling dat we naar een uniformiteit moeten komen. Mijnheer De Meulemeester, zoals ik al heb gezegd, zullen we dat bespreken met Toerisme Vlaanderen, dat in de werkgroep zit. We zullen dat ook op kabinetsniveau opvolgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de herbesteding van de assen van overledenen

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, collega's, zoals het decreet van 16 januari 2004 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging stipuleert, kan de as van een overledene thuis bewaard worden. In de vorige legislatuur hebben onder andere de collega's De Meulemeester, Dehaene en Franssen de toenmalige minister, die hier nu ook aanwezig is, ondervraagd met betrekking tot de mogelijkheid om de urne van mensen die vóór de inwerkingtreding van dit decreet overleden zijn, alsnog thuis te bewaren. Telkens werd verwezen naar de complexiteit van deze mogelijkheid en naar de vele problemen die hiermee gepaard gingen.

De toenmalige minister heeft via de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) de steden en gemeenten laten contacteren om deze problematiek voor te leggen. Slechts negen gemeenten reageerden. De minister concludeerde toen dat dit onvoldoende was om hier zinnige conclusies uit te trekken. Ik ben ervan overtuigd dat veel burgemeesters, net zoals ik, geconfronteerd worden met deze vragen over de regelgeving rond de verschillende mogelijkheden bij begraving en bij crematie.

Maar de problematiek is niet alleen belangrijk voor diegenen die vóór de inwerkingtreding van het nieuwe decreet zijn overleden. Vandaag worden we ook geconfronteerd met andere vragen, vragen van nabestaanden die, bijvoorbeeld, na het overlijden van de tweede ouder, de urne niet langer thuis wensen te bewaren maar in het columbarium, of de assen wensen uit te strooien op een strooiweide. Momenteel is dat niet mogelijk. Nabestaanden worden soms ook geconfronteerd met een testament waarin de aanduiding niet overeenstemt met de uiteindelijke rustplaats.

Ten slotte wil ik een extra element op tafel leggen dat de keuzes in deze moeilijke materie belemmert. In de laatste wilsbeschikking kan men een keuze maken over de uiteindelijke bestemming van de assen of het stoffelijk overschot. Maar de laatste wilsbeschikking biedt

geen mogelijkheid om enkel te kiezen voor de crematie zonder de uiteindelijke rustplaats te bepalen en die keuze bijgevolg aan een derde of aan nabestaanden te laten.

Tot op heden zijn er nog geen verdere initiatieven gepland met betrekking tot deze problematiek. Er werd in het verleden ook gepleit voor een uitgebreid overleg tussen de minister, de VVSG, mensen uit de sector en eventueel leden van dit parlement.

Minister, wilt u opnieuw werk maken van een oplossing voor deze aanslepende problematiek? Kan iemand een urne uit het columbarium laten ontgraven en de urne nadien mee naar huis nemen? Kan, indien de assen van een overledene naar huis zijn meegenomen, de urne van de eerst overledene bijgeplaatst worden bij de urne van de nadien overleden echtgenoot of echtgenote? Is er dan een besluit van de burgemeester nodig om over te gaan tot ontgraving en herbegraving? Bestaat er een mogelijkheid om de laatste wilsbeschikking aan te passen en te voorzien in een uitbreiding van mogelijkheden waar nabestaanden de toestemming krijgen om te beslissen over de uiteindelijke rustplaats? Wilt u dat overleg tussen het parlement, het kabinet, de sector en de VVSG toch nog organiseren? Minister, gemeentebesturen worden dagelijks geconfronteerd met deze problematiek.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Voorzitter, minister, de heer Gysbrechts stelt een heel terechte vraag, die, naar ik heb vernomen, ook meermaals in de vorige legislatuur aan de orde is geweest. Heel wat burgemeesters en gemeentebesturen worden daar inderdaad mee geconfronteerd. Spijtig genoeg is er tijdens vorige legislatuur geen oplossing gevonden.

Het is natuurlijk een heel gevoelige materie. Er zijn veel meer vragen dan enkel die over de asurne alleen. We krijgen die vragen in de gemeente op momenten dat familieleden het vaak heel moeilijk hebben en het ook moeilijk is om nee te zeggen. Daarom pleit ik er ook voor om de nodige omzichtigheid aan de dag te leggen, zodat we ons behoeden alle burgemeesters of ambtenaren van de burgerlijke stand te snel toe te laten op alle vragen in te gaan. We moeten alle consequenties heel goed onder ogen zien.

Naar onze mening is het heel belangrijk dat er duidelijke richtlijnen zijn, dat die goed gemotiveerd zijn, dat die rechtlijnig zijn, dat er de nodige informatie over beschikbaar is voor alle nabestaanden. Dat is een belangrijk element, zodat iedereen ook weet hoe men een aantal zaken kan regelen en hoe men bepaalde zaken testamentair kan vastleggen.

Zoals ik daarnet zei, zijn er ook heel wat andere problemen dat die van de urne alleen. Minister, het is toch wel aangewezen om een globale inventaris te maken, de verschillende problemen waarmee de gemeenten te maken hebben en waarover ze vragen krijgen, samen te brengen en in overleg met de VVSG en met de ambtenaren van de burgerlijke stand te zoeken naar een aantal bijsturingen. Bent u daartoe bereid?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, het is inderdaad een zaak die we met de nodige piëteit moeten behandelen. Ik weet dat dat heel gevoelige zaken zijn. Mijn voorganger heeft ook in die zin geantwoord. De vraag komt nu opnieuw aan bod.

Mijnheer Gysbrechts, u weet dat artikel 24 van de wet van 16 januari 2004 relevant is met betrekking tot de bestemming van de as van gecremeerde lijken. De as kan: in een urne worden begraven op de begraafplaats; in een urne worden bijgezet in een columbarium op de begraafplaats; worden uitgestrooid op een speciaal perceel van de begraafplaats; worden uitgestrooid op het grondgebied van de aan België grenzende territoriale zee. Indien evenwel de overledene dit schriftelijk heeft bepaald of, bij gebrek aan deze schriftelijke bepaling, op gezamenlijk schriftelijk verzoek vooraleer de crematie plaatsvindt van zowel de echtgenoot (of van diegene met wie de overledene een feitelijk gezin vormde) als alle bloed- of aanverwanten van de eerste graad, of op verzoek van de ouders of de voogd, indien het om een minderjarige gaat, kan de as van gecremeerde lijken: worden uitgestrooid op een andere

plaats dan de begraafplaats; worden begraven op een andere plaats dan de begraafplaats; ter beschikking worden gesteld van de nabestaanden om te worden bewaard op een andere plaats dan de begraafplaats, bijvoorbeeld bij iemand thuis. Indien men aan deze toestand een einde wil maken, kan de nabestaande – of kunnen zijn erfgenamen – die de zorg heeft – of hebben – voor de bewaring van de as de urne naar de begraafplaats brengen om er te worden begraven, bijgezet in een columbarium of uitgestrooid. Bovendien kan, volgens paragraaf 2 van ditzelfde artikel, op verzoek van de echtgenoot en van de bloed- of aanverwanten tot de tweede graad, een gedeelte van de as van het gecremeerde lijk aan hen worden meegegeven.

Mijnheer Gysbrechts, u beweert dat er nood zou zijn aan een bepaling in het decreet die de mogelijkheid zou invoeren om ook urnen van personen die vóór de inwerkingtreding van het decreet zijn overleden en gecremeerd, toen die mogelijkheid niet bestond, thuis te bewaren. U zegt dat dit een aanslepende problematiek is. Ik weet niet of dit zo is. Ik heb natuurlijk het grootste respect voor elk individueel geval, maar uit de enquête van de VVSG is gebleken dat daar heel weinig respons op kwam vanwege de lokale besturen. Los van dit aspect is het een belangrijk gegeven omdat het bij veel mensen leeft. Dit zijn zeer gevoelige zaken, die wij met het nodige respect moeten benaderen.

Er zijn nog andere problemen. Hoever moeten we teruggaan in de tijd? Wat met bestaande concessies van columbaria waaruit de asurnen moeten worden verwijderd? Moet er een sleutel worden ingevoerd voor het terugbetalen van de concessieprijs? Het zou ook kunnen dat men met deze bepaling zou tegemoetkomen aan de wens van één nabestaande, maar dat dit botst met de wens van andere nabestaanden die daar niet van op de hoogte zijn. Er zijn heel wat praktische problemen. De decreetgever heeft gekozen voor de optie dat de nieuwe regeling pas zou ingaan vanaf de inwerkingtreding van het decreet van 16 januari 2004. Dat zal ongetwijfeld zijn ingegeven door de overweging dat er op die manier toepassingsproblemen konden worden vermeden.

U vraagt of iemand een urne uit het columbarium kan laten ontgraven en de urne nadien mee naar huis nemen. Dat kan niet. Artikel 24 van het decreet bepaalt dat de urne alleen maar thuis bewaard kan worden wanneer de echtgenoot of degene met wie de overledene een feitelijk gezin vormde, of alle bloed- of aanverwanten in de eerste graad, of, wanneer het gaat om een minderjarige, de ouders of de voogd verzocht hebben om de urne thuis te mogen bewaren, op voorwaarde dat die vraag gesteld werd voor de crematie. Eens de crematie is gebeurd en de urne is begraven of bijgezet in een columbarium, is dit onherroepelijk.

Als de assen van een overledene naar huis zijn meegenomen en de nabestaande die er de zorg over heeft, achteraf verkiest om ze niet meer te bewaren en ze bij te zetten bij de urne van de nadien overleden echtgenoot of echtgenote, kan dat wel. Artikel 24 van het decreet laat dat toe. Dit artikel bepaalt dat deze asurnen naar de begraafplaats kunnen worden gebracht om er te worden begraven, te worden bijgezet in een columbarium of om uitgestrooid te worden. Wanneer, in uw voorbeeld, de urne van de nadien overleden echtgenoot of echtgenote begraven of bijgezet werd in een graf of een columbarium voor twee asurnen, dan kan de as van de eerste overledene daarbij geplaatst worden. Wanneer de urne daarentegen begraven of bijgezet is in een graf of columbarium dat slechts voor één asurn bedoeld is, kan die bijzetting om praktische redenen uiteraard niet gebeuren. In dat geval zal de urne van de later overleden partner moeten worden opgegraven of uit het columbarium moeten worden verwijderd om herbegraven te worden samen met de eerst overledene.

Artikel 8, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 mei 2004 vereist in dit geval een toestemming van de burgemeester. Alles gebeurt op kosten van diegene die de aanvraag tot ontgraving doet.

U pleit voor overleg tussen parlement, kabinet, sector en VVSG, of eventueel een hoorzitting. Ik heb al gezegd dat de decreetgever in 2004 tot een oordeel is gekomen. Ik geef, mutatis mutandis, hetzelfde antwoord als mijn voorganger. Uiteraard kan het parlement daarover een hoorzitting organiseren, maar de suggestie van mevrouw Schryvers lijkt me wel goed: dat er

een soort meldpunt zou worden gemaakt bij het Agentschap voor Binnenlands Bestuur en dat we eventueel aan de lokale besturen en aan de VVSG laten weten dat problemen die zich voordoen bij de uitvoering, worden gemeld. Dan kan het agentschap die problemen oplist en centraliseren, en dan kunnen we zien wat de problemen en gevoeligheden zijn. Misschien kan in een voortgezette dialoog blijken of het wenselijk is om het bestaande decreet toch nog te wijzigen. Tot nu toe zeg ik daar, op basis van de argumenten die ik heb ontwikkeld, niet ja op. Maar ik sta wel open voor de geformuleerde suggestie. Die komt, denk ik, tegemoet aan wat u vraagt, mijnheer Gysbrechts: dat er op de een of andere manier een dialoog zou kunnen zijn.

Dan is er ten slotte de vraag of er een mogelijkheid bestaat om de laatste wilsbeschikking aan te passen en te voorzien in een uitbreiding van mogelijkheden, waarbij nabestaanden de toestemming krijgen om te beslissen over de uiteindelijke rustplaats. Artikel 15 van het decreet bepaalt dat de schriftelijke kennisgeving van de laatste wilsbeschikking, die iedereen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn gemeente kan bezorgen, kan handelen over: de wijze van lijkbezorging, de bestemming van de as, het ritueel van de levensbeschouwing voor de uitvaartplechtigheid. Het decreet bepaalt niet dat er een mogelijkheid is dat iemand in zijn wilsbeschikking kan bepalen waar hij zou worden begraven. We zitten daar op het domein van de federale wetgeving. Het gaat over de begraafplaats van de laatste woonplaats. Kan je een wilsbeschikking hebben waarin er een vorm van keuze is? Dit zou heel wat moeilijke problemen openen. We kunnen daar mee over nadenken. Dat kan eventueel worden besproken. Als blijkt dat dat een wens is, zal daarover toch federaal overleg nodig zijn. Ik sta ervoor open om dat te bespreken.

Mevrouw Schryvers, een meldpunt kan wenselijk zijn. Dat kan ook de communicatie en de informatie betreffen. Er moet beter gecommuniceerd worden, bepaalde beroepsgroepen moeten beter worden geïnformeerd. De Vereniging van Begraafondernemers kan via het internet meer informatie verschaffen over de mogelijkheden. Al deze nuttige suggesties kunnen mee opgenomen worden. Dan kunnen we bij het agentschap een omvattende nota maken over alle problemen en over de noodzaak om tot eventuele wijzigingen te komen.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Dank u, minister. Het gaat om heel praktijkgerichte vragen, die passen in een bredere problematiek. Mevrouw Schryvers heeft gelijk: er zijn uiteraard veel meer problemen of specifieke situaties. Het decreet bestrijkt een heel breed gamma. Mijn vraag ging over specifieke kwesties. Dat specifieke is ook al heel omvangrijk. Dat blijkt al uit het antwoord. Het voorstel een nota te maken lijkt mij interessant. Het terugbrengen van de urne kan. Ik had geen bijkomende vraag bij de verwijzing naar de situatie voor de inwerkingtreding van het decreet. Ik heb gezien en gelezen wat daarover in het verleden is gezegd. Ondertussen zijn er een aantal jaren voorbijgegaan en krijgen we over de situatie voor de inwerkingtreding van het decreet geen extra vragen. Ik gaf dat als inleiding op deze problematiek omdat alles toch op elkaar aansluit.

Wij noteren dat er weinig respons was op die enquête. Ik moet eerlijk toegeven dat wij van de problematiek van vóór de inwerkingtreding van het decreet in de praktijk heel weinig horen. Wat echt een probleem is, is mijn tweede vraag. Als iemand een urne uit een columbarium wil ontgraven om ze mee naar huis te nemen, blijkt dat niet te kunnen. Ik ben het ermee eens dat dat omzichtig moet gebeuren, het mag geen spelletje worden. Als een nabestaande vraagt om een urne thuis te mogen plaatsen, is dat voor het gemeentebestuur een moeilijke discussie. De nabestaande kan argumenteren dat het elders wel mag. Wij kunnen sec naar het decreet verwijzen, want volgens het decreet kan het niet. Ik zou willen vragen om dat nog eens te bekijken.

Ik neem nota van uw duidelijke antwoord, minister. Dat zal ons al een stapje voort helpen. Maar het is een moeilijke situatie.

Een of andere vorm van overleg zoals mevrouw Schryvers voorstelde en wat de minister enigszins onderschreef, lijkt me nuttig. We komen in de praktijk vaak dingen tegen die tot verbeteringen of aanpassingen kunnen leiden.

Ik dank u voor uw antwoord, minister, dat enige duidelijkheid schept in vragen van praktische aard.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Els Robeyns tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de openstelling van een kabinetsgebouw voor daklozenopvang

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de leegstand van Vlaamse overheidsgebouwen

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de opvang van daklozen in de Kreupelenstraat

De voorzitter: Mevrouw Robeyns heeft het woord.

Mevrouw Els Robeyns: Voorzitter, minister, mijn vraag sluit aan bij de oproep die de heer Keulen tijdens de eindejaarsperiode lanceerde aan u en de Vlaamse Regering om zijn voormalig kabinetsgebouw ter beschikking te stellen van de daklozen. Omdat de huidige regering één minister minder telt dan de vorige, stond het gebouw al een halfjaar leeg.

Minister, net als een aantal van uw collega's, stond u meteen open voor deze oproep. U zou de diverse mogelijkheden onderzoeken en nagaan of het ex-kabinetsgebouw geschikt was voor de opvang van daklozen. U zou het Agentschap voor Facilitair Management (AFM) laten nagaan of en hoe het gebouw kon worden aangepast.

Vlak na het kerstecres diende ik mijn vraag om uitleg in. Ondertussen zijn we enkele weken verder. Er werden om diverse redenen geen vragen om uitleg geagendeerd. Als ik de pers mag geloven, is er een en ander gebeurd. We vernamen via de media dat er intussen een aantal gezinnen hun intrek konden nemen in het bewuste gebouw. Mijn vraag is waarschijnlijk grotendeels achterhaald, maar ik vind de problematiek belangrijk en ik zou willen dat elke minister hier binnen zijn bevoegdheid structureel aandacht voor heeft. Ik zal mijn oorspronkelijke vragen een beetje samenvoegen.

Minister, wat waren de bevindingen van uzelf en het Facilitair Management met betrekking tot het geschikt maken van het betreffende gebouw? Welke aanpassingen zijn er eventueel gebeurd? Waren er aanpassingen nodig op het gebied van brandveiligheid en hygiëne?

Is het gebouw intussen in gebruik genomen? Zo ja, hoeveel plaatsen zijn er? Zijn die allemaal bezet?

Worden naast Caritas Vlaanderen en caw Brussel nog andere organisaties die actief zijn in de opvang van daklozen betrokken bij dit initiatief?

Zijn er nog andere leegstaande gebouwen in eigendom van de Vlaamse overheid die kunnen worden ingericht als opvanginitiatief voor daklozen? Zo ja, welke en hoeveel opvangplaatsen kunnen er desgevallend gerealiseerd worden?

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Ik ben blij dat er zo'n brede belangstelling voor bestaat. Mevrouw Robeyns heeft de zaak helder geschetst. Als men daklozen op straat ziet overnachten terwijl het stenen uit de grond vriest en vlakbij een gebouw leeg staat, beseft men dat er iets moet gebeuren. Dat staat los van politieke overtuiging. Er kan echt iets gebeuren zonder dat iemand iets moet afgeven of inleveren of betalen. Men kan gewoon de nood en de opvang samenbrengen om mensen te helpen. Een kabinetsgebouw is natuurlijk geen woonhuis. De grootste vijand van het goede is het beste. De keuze tussen overnachten in de open lucht of in een kabinetsgebouw is snel gemaakt.

Ik was ook heel blij dat minister Bourgeois als verantwoordelijke voor het patrimonium en minister Vandeurzen als verantwoordelijke voor welzijn daar meteen heel open op gereageerd hebben en stappen hebben gezet om dat idee in de praktijk om te zetten. Daar ben ik hen dankbaar voor.

Ik heb vragen bij ons patrimoniumbeleid. Ik heb zes jaar in de Vlaamse Regering gezeten. Ik heb er nooit bij stilgestaan, maar net als elke overheid bezitten wij ongetwijfeld heel wat gebouwen en gronden. Die hebben over het algemeen een bestemming, ze worden economisch en maatschappelijk nuttig aangewend. De diensten werken daar. Maar er zullen ook wel gebouwen leeg staan, gronden vrij liggen. Hoe gaan we daarmee om? Er is ook wel maatschappelijke nood, zoals de opvang van daklozen. Of zijn we gebouwen aan het huren terwijl er vlakbij leegstaande infrastructuur beschikbaar is? Op welke wijze, minister, wordt aan een actief patrimoniumbeleid gedaan? Hoe wordt ons vastgoed economisch en maatschappelijk verantwoord aangewend? Wordt dat gemonitord? Is men daar concreet mee bezig?

Hoe staat het nu met het inhuren van daklozen en andere behoeftige mensen in het leegstaande kabinetsgebouw in de Kreupelenstraat 2? Hoe zit het met het Vlaamse patrimoniumbeleid? Hoe krijgt dat vorm? Hoeveel gebouwen van de Vlaamse overheid staan momenteel leeg? Hoe lang staan ze leeg? Waar bevinden deze gebouwen zich? Misschien kunt u die vragen schriftelijk beantwoorden, want dat is heel veel. Maar kunt u toch al wat cijfers geven? Wat was hun functie? Welke herbesteding is er mogelijk? Hoe wordt dat gekaderd naar die herbesteding? Wordt er een permanent overleg tussen de diensten van het Facilitair Management georganiseerd? Welk kapitaal vertegenwoordigen deze gebouwen? Hoe krijgt dat actief patrimoniumbeleid vorm? Dat is belangrijk, want op dit ogenblik gaat het ons budgettair minder voor de wind, terwijl deze gebouwen en gronden – ook als ze geen concrete bestemming hebben – een vermogen vertegenwoordigen. Misschien kunnen daar ook middelen worden gevonden om de begroting te versterken.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, minister, dames en heren, mijn vragen zijn – voor zover niet achterhaald – gelijklopend met die van mevrouw Robeyns. Ik ga ze niet herhalen, ik wacht met spanning het antwoord van de minister af.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Ik zal eerst de vragen van mevrouw Robeyns beantwoorden omdat die alle aspecten omvatten, om dan nog eens dieper in te gaan op de vragen van de heer Keulen.

Er zijn met de nieuwe regeringsvorming inderdaad twee gebouwen vrij gekomen. Een ervan staat in de Boudewijnlaan, en werd volledig ingenomen door de administratie. U weet dat Bestuurszaken, Buitenland en de Bouwmeester daar nu ook zitten. Mijn voormalig kabinet was daar, dat is voorbehouden voor administratie. Het kabinet in de Kreupelenstraat zal in het kader van het actieve patrimoniumbeheer worden verhuurd. Dat is geen gebouw om te verkopen, mijnheer Keulen. Het heeft een strategische ligging op het Martelaarsplein, daar is het hart van de Vlaamse Regering gevestigd. Het is niet omdat we het nu niet nodig hebben, dat we het in de toekomst ook niet nodig zullen hebben.

Tijdens de kerstvakantie waren er contacten nadat de heer Keulen zijn voorstel lanceerde. We hebben het al uitvoerig gehad over de opvangproblematiek. Dat is het gevolg van een federale maatregel waardoor schrijnende toestanden ontstonden. We hebben allemaal de beelden gezien van gezinnen met kinderen die in barre weersomstandigheden buiten moesten overnachten. Dat was onmenselijk.

Mijnheer Keulen, dat gebouw is inderdaad niet het meest ideale, daar is iedereen het over eens, maar het is altijd beter te slapen in zo'n gebouw dat verlicht en verwarmd is dan op straat. Alles is beter dan op straat te slapen in zulke omstandigheden. Daar moeten we niet lang over nadenken. Dat betekent niet dat er geen praktische problemen zijn.

We hebben in de kerstvakantie onmiddellijk contacten gelegd. Op 6 januari volgde een overleg – dat is daarna door de caw's omgedoopt tot het Driekoningenoverleg. We hebben een rondgang gemaakt met de caw's, met mijn agentschap, mijn kabinet en iemand van het kabinet-Vandeuren. Ik heb de opdracht gegeven om daar snel werk van te maken op de meest eenvoudige manier, met de minste kosten en zonder zware investeringen. Zo heb ik voorgesteld om aankopen te doen in kringloopwinkels. De eindbestemming van het gebouw blijft immers kantoorgebouw. Men moet daar geen luxueuze zaken realiseren.

Het parket is bedekt met linoleum, dat is tijdelijk, we verkiezen dat boven verregaande structurele ingrepen. Er waren dus technische aanpassingen. Het Agentschap voor Facilitair Management heeft dat heel behoorlijk en snel gedaan, namelijk in de week van 11 januari. Alle ingrepen samen waren zeer beperkt in kostprijs. Er zijn aanpassingen gedaan met betrekking tot veiligheid, bekabeling, verbinding met de brandcentrale, camerabewaking, controlebadgelezer, buitendienststellen van de liften op uitdrukkelijke vraag van de caw's, plaatsen van stopcontacten voor bijvoorbeeld een wasmachine, afdekken van het parket, de slotenmaker en aankoop van een wasmachine. Dat alles – samen met de logistieke taken – voor de prijs van 8700 euro.

Extra douches zou een bijkomende kostprijs geven, inclusief btw, van 9328 euro, maar daar werd niet toe beslist. Dat zal alleen gebeuren indien de caw's hieromtrent een gemotiveerde vraag zouden indienen. Ik heb toen gezegd dat ze moeten zorgen voor beurtregelingen en voor goede begeleiding zodat het beperkte aantal douches – er zijn er maar twee voor heel veel mensen –, toch efficiënt kunnen worden gebruikt.

Logistiek is er de verhuis geweest van meubelen, werden er kantoren vrijgemaakt en is er natuurlijk een grote schoonmaak gebeurd om de gebouwen, de kantoren, bewoonbaar te maken. Ook is er een verhuis gebeurd van bedden en matrassen van het leger. Ik heb aan Defensie bedden gevraagd en die werden ter beschikking gesteld, maar u kent het antwoord van Defensie dat de FOD zelf niet instaat voor het transport in deze aangelegenheden. Schoonmaak, transport en verhuis heeft het agentschap met eigen middelen gedaan. Ik heb ook aan het agentschap gevraagd om de grote schoonmaak om de veertien dagen ook zelf te doen. Die mensen nemen dat op in hun dagtaak, ze leveren allemaal een extra inspanning, maar er is met de begeleiding van de caw's afgesproken dat de mensen die daar wonen, zelf instaan voor het gewone onderhoud, voor de hygiëne in het gebouw, voor het dagelijkse onderhoud, en dat gebeurt ook.

Op woensdag 13 januari hebben de eerste daklozen, grote gezinnen – want dat is de doelgroep, en die werd onder meer ingegeven door de configuratie van het gebouw – er onderdak gevonden. Het zijn allemaal gezinnen met jonge kinderen. In totaal is er plaats voor maximaal een dertigtal dakloze vluchtelingen. Op dit ogenblik zijn er vijf grotere gezinnen gehuisvest, uit onder andere Somalië, Djibouti, Irak en Afghanistan. Op dit ogenblik zijn er 25 personen. Er is nog een beetje plaats om eventueel nog een paar kinderen extra op te vangen, maar dit zal pas gebeuren als er in de plaats van de huidige gezinnen grotere gezinnen zouden komen, met meer kinderen dus. Het is immers niet de bedoeling dat de gezinnen er permanent verblijven.

Hun kinderen worden inzake schoollopen begeleid. Het betreft allemaal mensen die een formele asielpcedure doorlopen of formeel in België mogen verblijven omwille van bijvoorbeeld een beroepsprocedure. Er is geen sprake van dat er illegalen zouden verblijven. Er wordt ook streng toezicht gehouden op wat er in het gebouw gebeurt en er zijn afspraken gemaakt. Alle gezinnen waren effectief dakloos voor ze in het gebouw werden opgevangen. Er is in begeleiding voorzien, maar ik kom daar later op terug.

Kort samengevat: alles verloopt vlot en de mensen zijn heel tevreden. Ze staan wel op respect voor hun privacy. Vandaag nog vroeg een tv-station om daar te mogen filmen, en die mensen hebben gezegd dat ze dat liever niet hebben. Wij moeten ze respecteren in hun waardigheid, en hun wens op dat vlak is primordiaal.

Het is en blijft een kantoorgebouw dat niet optimaal is voor bewoning. In de praktijk lukt het wel dankzij pragmatische afspraken tussen de begeleiders en de bewoners, onder meer over het gebruik van het sanitair, maar ook dankzij de intensieve begeleiding en de selectie van de gezinnen. Er zijn voldoende toiletten, twee kitchenettes, een keuken en twee douches. Alle voorzieningen zijn dus aanwezig om een beperkt aantal mensen te huisvesten.

De nog aanwezige zitplaatsen van het kabinet komen goed van pas om de gezinnen ook een leefruimte aan te bieden, naast de 'slaapruides'. Voor dit soort bewoning wordt teruggevallen op bepalingen voor bewoning die minder streng zijn dan die voor kantoren. Door het toepassen van een rotatiesysteem voor de douches wordt de hygiëne gewaarborgd. Het agentschap staat in voor een veertiendaagse schoonmaak van de gemeenschappelijke ruimtes. De mensen zelf staan onder begeleiding in voor de schoonmaak in hun privé-vertrekken. Ook hier is de hygiëne gewaarborgd en wordt erop toegezien door de begeleiding.

Het gebouw is volledig uitgerust met een branddetectiesysteem en een sprinklerinstallatie. Er is een vluchtweg via de garage. Die is uitgerust met een bijkomende bewakingscamera en een beveiligingssysteem, zodat die vluchtweg enkel in geval van nood kan worden gebruikt. Wat betreft hygiëne, brandveiligheid en andere voorzieningen rijzen er geen problemen, maar het gaat natuurlijk wel slechts om basisvoorzieningen; luxe is er niet.

De beperkingen inzake opvangplaatsen hebben vooral te maken met de praktische voorzieningen, en dan vooral met de kookgelegenheden en de douches. Dankzij rotatiesystemen die met de bewoners zijn afgesproken, kunnen de twee douches en de beperkte kookgelegenheid optimaal worden gebruikt. Het Rode Kruis stelt enkel veldbedden ter beschikking. Daarom heeft Defensie op mijn vraag dertig bedden ter beschikking gesteld en er kunnen dus maximaal dertig personen worden opgevangen. Het agentschap heeft de bedden opgehaald en geïnstalleerd. Vijf gezinnen is praktisch het maximum om nog een goede invulling te hebben. Meer gezinnen is onmogelijk wegens de beperkte kookgelegenheden en sanitaire voorzieningen. Er worden in principe enkel grotere gezinnen opgevangen, met verschillende kinderen.

Welke diensten staan in voor het openhouden en onderhouden van deze locatie? Het gaat in de eerste plaats om de twee Brusselse caw's: Archipel en Mozaïek. Ik heb met hen contact opgenomen, alsook met Caritas. Ik vond die keuze zinvol omdat zij de Brusselse problematiek goed kennen, door Welzijn worden gesubsidieerd en onder de Vlaamse regelgeving vallen. Ze waren erg bereidwillig en hebben in de vakantie de handen uit de mouwen gestoken om een goed resultaat neer te zetten.

De caw's staan in voor de aanwezigheid in het gebouw van 8.30 uur 's ochtends tot 19.00 uur 's avonds. 's Nachts is er enkel videobewaking, maar dat vormt geen probleem aangezien het om gezinnen gaat. Tot nu toe zijn er geen problemen gemeld. Voorts helpen de caw's zoeken naar scholen voor de kinderen, ondersteunen ze de ouders bij het papierwerk en zoeken ze mee naar een permanentere huisvesting. De caw's stemmen af met Vluchtelingenwerk Vlaanderen en Fedasil over het doorsturen van kandidaten en de selectie ervan. Zij zorgen ook voor allerlei praktische elementen zoals kleren, huisraad enzovoort.

Een kleine anekdote: de caw's hebben het gebouw herdoopt tot 'Driekoningenstraat' omdat de startvergadering plaatsvond op 6 januari 2010. Dat is hun keuze, maar die naam staat wel voor de solidariteit die er is tot stand gekomen. Het agentschap of een andere administratie is niet de exploitant, ook omdat ze onvoldoende expertise en praktische voorzieningen in huis hebben voor de exploitatie en de begeleiding van daklozen. Het AFM stond enkel in voor de beperkte aanpassingen van het gebouw en neemt er nu ook de veertiendaagse schoonmaak bij. Vluchtelingenwerk Vlaanderen is het contactpunt tussen de caw's en Fedasil. Zij zijn het intermediaire niveau voor het aanbrengen van gezinnen.

Ik wil hier ook even melding maken van de solidariteit die dit initiatief bij diverse partners heeft teweeggebracht. De FOD Defensie verleende zijn medewerking door het ter beschikking stellen van de bedden en matrassen. De ICT-partner van de Vlaamse overheid, EDS-Telindus, stelde gratis computers ter beschikking voor de begeleiders. Een beperkte oproep voor het meebrengen van kledij, bedlinnen, handdoeken en speelgoed bij de ambtenaren van het Boudewijngebouw zorgde voor een overweldigende ophaling van maar liefst drie grote postkarren met mooi, netjes gereinigd materiaal. Het ging om twee karren bedlinnen, wasgerief en zelfs een beetje kleren, en een kar vol speelgoed.

Het Agentschap Overheidspersoneel wil bovendien vrijwilligers leveren om de begeleiders bij te staan met spelen, koken, enzovoorts. Ik ben hen daar erg dankbaar voor. De caw's bekijken dit aanbod en maken hierover afspraken zodra volledig duidelijk is wat de precieze behoeften zijn van zowel de caw's als van de bewoners als ze de opstartfase voorbij zijn. U begrijpt dat dit project veel meer inhoudt dan enkel een gebouw ter beschikking stellen. Dit initiatief heeft flink wat solidariteit teweeggebracht. Vooral de solidariteit vanuit de administratie doet mij, de mensen van de caw's maar zeker ook de tijdelijke bewoners veel plezier. De vraag van de heer Keulen heeft dus tot veel goeds geleid.

Ik weet uiteraard niet of er nog andere leegstaande gebouwen van de Vlaamse overheid zijn die men kan inrichten als opvanginitiatief voor daklozen. Deze vraag zou moeten worden omgezet in een schriftelijke vraag. Wel is het zo dat het AFM in het kader van het beter bestuurlijk beleid het grootste gedeelte van de gebouwen in Brussel beheert of in eigendom heeft. In Brussel is er van leegstand geen sprake. Er was wel de Kreupelenstraat, en er is een gedeeltelijke leegstand in het Ellipsgebouw. De vorige regering heeft een beslissing genomen om daar extra ruimte te huren, want binnenkort zal daar de administratie belast met de inning van de verkeersbelasting worden gehuisvest. Die ruimtes kunnen nu niet worden aangewend voor de opvang van daklozen, want die worden op zeer korte termijn kantoren.

Momenteel staat er slechts één omvangrijk gebouw uit de vastgoedportefeuille van AFM leeg dat als opvang voor daklozen in aanmerking kan komen. Het is het voormalige gebouw van de VDAB in Sint-Niklaas. Het VDAB-gebouw is ook een kantoorgebouw, maar het is, gegeven de ligging, niet geschikt voor de opvang van daklozen uit Brussel. Dit blijkt uit het initiatief van de FOD Defensie die kazernes buiten Brussel ter beschikking stelt en waar geen bewoners voor worden gevonden. Volgens mijn informatie staan er in Brussel nog veel kantoorgebouwen leeg die door het federale niveau worden beheerd en die nog veel groter zijn dan het voormalige kabinetsgebouw. Op dat vlak worden geen inspanningen gedaan, hoewel iedereen ervan overtuigd is dat de opvang in hotels geen goede zaak is, want dat bevordert de begeleiding van die mensen niet. Sint-Niklaas is dus geen goede optie, het Martelaarsplein is dat wel gebleken.

De heer Keulen stelde een algemenere vraag over het patrimoniumbeleid. Ik ben van oordeel dat er te veel een ad-hocbeleid is gevoerd. In mijn beleidsnota Bestuurszaken staat dat ook zo. We moeten een actief patrimoniumbeleid voeren. Veel patrimonium zit bij Wegen en Verkeer. Daar zitten nogal wat restgronden die dan gewoon worden verkocht.

Ik heb Toerisme Vlaanderen opgedragen om een actief patrimoniumbeleid te voeren. Ik vraag om alle patrimonium in kaart te brengen en alles wat niet onmiddellijk bruikbaar is, te koop

te stellen en met de opbrengst te investeren in ons toerisme. Die oefening kan ook op andere vlakken gebeuren.

Er is gevraagd wat de huurprijs voor de Kreupelenstraat zou kunnen zijn. Mijn diensten ramen die op ongeveer 150 euro per vierkante meter. Er moeten evenwel nog aanpassingen gebeuren vooraleer dat gebouw verhuurklaar is. Het is een wat bijzonder gebouw, niet vergelijkbaar met moderne, ruime kantoorgebouwen. In elk geval is de marktbevraging nog niet gebeurd. Als het gebouw verhuurklaar is, zullen we een aanbesteding doen.

De voorzitter: Mevrouw Robeyns heeft het woord.

Mevrouw Els Robeyns: Minister, ik dank u voor het zeer uitgebreide antwoord. Het verheugt me dat met relatief kleine inspanningen op korte termijn tamelijk veel is gerealiseerd. Met een klein budget zijn een dertigtal personen uit vijf grote gezinnen van de straat gehaald. Een kabinetsgebouw is natuurlijk niet ideaal als opvangplaats, maar dat is toch beter dan mensen op straat te laten.

En het doet me nog meer plezier te horen dat een golf van solidariteit de verschillende administraties beroerde en iedereen een steentje heeft bijgedragen. Ik feliciteer u en de mensen van de administratie voor de snelle aanpak. En ik hoop dat in de toekomst een structurele aanpak van deze problematiek mogelijk is.

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Minister, ik dank u zeer dat u het idee vlot opneemt en dat dan ook in de praktijk omzet. Een idee formuleren vereist eigenlijk maar een beperkte inspanning, maar de praktijk een veel grotere. Ik waardeer de inspanning zeer, zowel die van u als van minister Vandeurzen. Wat betreft het remediëren aan de schrijnende, onmenselijke toestand was er de reactie van mevrouw Robeyns. Wij allen hebben al meermaals in die zin initiatieven genomen. Het is een elementaire, menselijke reactie op de toestand die we vandaag in de straten waarnemen.

Het actief patrimoniumbeleid is een belangrijke uitdaging voor de regering. Ik heb het nu meer dan enkel maar over de opvang van mensen in nood. We mogen dat aspect nooit uit het oog verliezen, maar meer in het algemeen moeten we de vraag stellen: hoe gaan we op een doelmatige, maatschappelijk en economisch verantwoorde manier met het patrimonium om? Zowel in Brussel als in heel Vlaanderen ligt er op dat vlak nog heel wat 'kapitaal' – niet enkel bij het departement, maar zeker ook bij de agentschappen. Ik denk bijvoorbeeld aan de nv De Scheepvaart, maar ook aan Waterwegen en Zeekanaal NV en dergelijke. Zij beschikken over een groot patrimonium waarmee ze goed omspringen. Ze hebben al een rijke traditie opgebouwd, maar toch blijven er soms zaken onbenut. En dan kan men zich afvragen waarom er niet zou worden verhuurd, verpacht of zelfs verkocht. Alles is beter dan leegstand. Het moet wel op een economisch en maatschappelijk verantwoorde manier gebeuren. Nog beter is het als je het economische en het maatschappelijke aan elkaar kunt koppelen. Zeker op een moment dat het budgettair moeilijk is, zitten daar – als ik het beeld mag gebruiken – nog 'schatten op zolder', in dit geval misschien wel over heel Vlaanderen verspreid.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister, ik wil u en de regering danken voor het engagement. De eerlijkheid gebiedt me ook om de heer Keulen, die terecht aandacht heeft gevraagd voor de problematiek, te danken. Het lijkt me ook opportuun om te wijzen op het gebrek aan verantwoordelijkheidszin van de federale overheid die in gebreke blijft. Dat mogen we ook benadrukken.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Minister, is er een termijn voor de huisvesting in het gebouw aan de Kreupelenstraat? Of hangt het af van de omstandigheden en dus zolang de nood zich voordoet? Is het gekoppeld aan klimatologische omstandigheden? Is er een einddatum

afgesproken? U bent van plan om het gebouw te verhuren; dan is het belangrijk om te weten wat er verder is afgesproken.

Minister Geert Bourgeois: Er is een termijn waarna het gebouw moet worden vrijgegeven. Het gaat om een contract van zes maanden; dat start op 15 januari en eindigt op 15 juli.

Het is geen permanente huisvesting. De bedoeling is dat het een doorloophuis is. Ik hoop dat een aantal van de gezinnen die er nu zijn, andere definitieve huisvesting zullen vinden. Er is ook een afspraak dat er op het einde van de huurperiode geen grote nieuwe gezinnen aankomen omdat er dan grote logistieke problemen zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het niet betrekken van de districten in zijn ‘ronde van Vlaanderen’ en de rol van de districten in zijn beleid

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, minister, geachte collega's, met een vraag als deze loop ik het risico dat een deel van de commissie een collectieve pauze neemt omdat de interesse voor de districten niet erg groot is in dit parlement, zelfs niet bij mijn collega naast mij. Gelukkig zijn er de collega's van Groen! die ervoor zorgen dat er in Borgerhout af en toe nog wat media-aandacht is voor de districten.

Ik betreur dat er weinig interesse is in de districten. Aan de ene kant begrijp ik het wel omdat er in Vlaanderen maar één stad is die districten heeft, maar aan de andere kant heeft het de decreetgever behaagd om districten in het leven te roepen en in 2000 die districten ook rechtstreeks te laten verkiezen en eigen bevoegdheden te geven. Ik stel vast dat die districten in het beleid en ook in het Vlaamse beleid veeleer stiefmoederlijk worden behandeld. Dat was zo in de vorige legislatuur. Ik herinner me toch enkele feiten waar bij het tot stand komen van decreetgeving men vaak de districten vergat waardoor er heel wat interpretatieproblemen waren. Minister, ik had de hoop dat u het beter zou doen, maar ik stel vast dat er in uw beleidsnota ook heel weinig sprake is van de districten.

De afgelopen maand hebt u een ronde van Vlaanderen gehouden waarbij u in elke provinciehoofdplaats een ontmoetingsdag met de lokale besturen hebt georganiseerd. Dat hebben we onder meer vernomen via de elektronische nieuwsbrief van het departement Binnenlands Bestuur. Het was uw bedoeling om uw beleidsnota aan de lokale bestuurders toe te lichten en tevens te luisteren naar hun zorgen.

In de elektronische nieuwsbrief lezen we dat volgende lokale bestuurders op de ontmoetingsnamiddagen werden uitgenodigd: burgemeesters, voorzitters van de gemeenteraad, OCMW-voorzitters, gemeente- en OCMW-secretarissen, gedeputeerden, voorzitter van de provincieraad, provinciegriffier en afgevaardigden van de lokale ontvangers. Over het uitnodigen van de voorzitters van districtsraden of de voorzitters van de districtscolleges – die hun eigen specificiteit, hun eigen bestuur, hun eigen bevoegdheden hebben en die ook hun vragen hebben over het Vlaams beleid – heb ik niets gehoord. Het kan een vergetelheid zijn. Het kan bewust gedaan zijn. Aangezien de districten mij na aan het hart liggen, kunt u deze vraag misschien niet alleen beschouwen als een vraag om uitleg, maar ook als een signaal om de districten als vol en volwaardig te behandelen.

Minister, is het zo dat de verantwoordelijken van de districten effectief niet werden uitgenodigd voor de ‘ronde van Vlaanderen’? Is dat een vergetelheid? Als ze bewust niet werden uitgenodigd, wat is dan de reden? Beschouwt u de districten als volwaardige entiteiten van lokaal bestuur? Vindt u het nodig om te laten blijken dat de districten aandacht

verdienen? Zijn er mensen binnen het departement die zich specifiek met districten bezighouden?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Ik neem aan dat uw vraag is gesteld zonder ironie. Ik zal in elk geval een antwoord geven.

De ronde van Vlaanderen heeft plaatsgehad in de loop van januari. Het waren geen middagen, maar avonden, waarop ik de bestuursverantwoordelijken van de lokale besturen ontmoet heb. De bedoeling was vooral het beleid toe te lichten in het kader van de beleidsnota en de grote klemtonen uit te leggen: de klemtoon van de interne staatshervorming, de klemtoon van de efficiëntieoefening die wij doen en doortrekken naar de lokale besturen door het verkorten van de ketting, maar ook door een oproep te doen aan de steden en de gemeenten om zelf ook een efficiëntiebeleid te gaan voeren.

Er is samengewerkt met de gouverneurs. Het agentschap voor Binnenlands Bestuur heeft de hele organisatie gedaan. Elk van die ontmoetingen is ingeleid en gemodereerd door de gouverneur van elke provincie. U hebt een opsomming gegeven van alle mensen die waren uitgenodigd. Ik ga het niet herhalen. Het is inderdaad zo dat er een aantal mensen niet waren uitgenodigd. Als ik het nog eens zou doen, dan zou ik in eerste instantie de fractieleiders van alle partijen uitnodigen. Dat is nu niet gebeurd omdat het een copy-paste was van een vorig initiatief. Op het moment dat ik de vraag stelde, lag alles al vast en konden we niet meer uitbreiden. Vanuit democratisch oogpunt vind ik het belangrijk om ook de oppositiepartijen erbij te betrekken. De voorzitters van de gemeenteraden waren wel uitgenodigd, die in hun tussenkomsten altijd – of ze nu behoorden tot de meerderheid of tot de oppositie – blijk gaven van hun positie en de rechten van de gemeenteraadsleden en het standpunt van de gemeenteraad verdedigden. Niettemin is dit een klein vlekje op de organisatie die voor het overige perfect was. Het is ook geen verwijt aan iemand. Ik neem de verantwoordelijkheid op mij.

Het klopt dat de districtsraden van Antwerpen niet uitgenodigd waren. Dat is geen beleidskeuze geweest. Ik heb daar zelfs niet bij stilgestaan. Ik moet dat toegeven. Niemand heeft daar op dat moment ook de aandacht op gevestigd. Zoals u zegt, staat er in de beleidsnota niets over de districtsraden. Dat doet natuurlijk niets af van mijn waardering voor die raden, voor hun werking, voor hun democratische karakter en het feit dat ze tegemoetkomen aan de vraag het bestuur dichterbij de mensen te brengen. Dat is immers de bedoeling ervan.

Noch het regeerakkoord, noch de beleidsnota bevat daar plannen over. Dat kan ook moeilijk, tenzij men de decretale bepalingen ter zake wil wijzigen. De districtsraden zijn er in uitvoering van artikel 41 van de Grondwet. Ze hebben geen rechtspersoonlijkheid en hun bevoegdheden zijn overgedragen bevoegdheden. Het zijn de steden, in dit geval de gemeenteraad en het college, die beslissen over welke bevoegdheden het gaat, met uitzondering van een aantal bevoegdheden die niet kunnen worden gedelegeerd. Dat is eigenlijk een zaak van de stad Antwerpen. Daarom blijft dat hier misschien buiten het blikveld. Het komt aan gemeenteraad en schepencollege toe om grotere bevoegdheden over te dragen. Ik neem aan dat dit onbewust de reden is waarom er in de plannen geen aandacht aan wordt besteed. Ik herhaal: de gemeenten zijn volledig bevoegd ter zake.

De districtsraden zijn wel volwaardige entiteiten, die optreden binnen de grenzen van hun bevoegdheid. Ik waardeer hen dan ook ten volle. Het agentschap voor Binnenlands Bestuur maakt bij de behandeling geen enkel onderscheid tussen dossiers van districten, OCMW's of gemeenten. Er is geen onderscheid op basis van grootte, omvang of bevoegdheden. De dossiers worden allemaal even correct behandeld. Zowel in de provinciale afdeling Antwerpen als in de centrale afdeling in Brussel wordt daar de grootste aandacht aan besteed. Dat is de evidentie zelf. Het agentschap is ook heel actief geweest met betrekking tot de net aangehaalde perikelen over het al dan niet ontslaan van mevrouw Bali.

De stad Antwerpen heeft een interne evaluatie over de relatie tussen stad en districten aangekondigd. Dat de stad zelf evalueert, lijkt me beleidsmatig het belangrijkste. Die evaluatie komt er in 2010, of het was de bedoeling dat vóór 2010 te doen: dat laat ik in het midden. Bij die evaluatie zal de huidige stand van de decentralisatie in kaart worden gebracht. Er zullen verwachtingen worden geformuleerd en knelpunten gedetecteerd. Realisaties van stad en districten zullen er worden besproken. Er zullen afspraken over worden gemaakt. Beleidsmatig lijkt het me goed om dit af te wachten en te bekijken of er voorstellen komen om een en ander decretaal te wijzigen. Ik zie dat momenteel niet, maar men kan nooit weten of er voorstellen komen. Ik herhaal het: het gaat over bevoegdheden overgedragen door de stad. De decreetgever heeft het zo gewild.

Mevrouw Annick De Ridder: Nog een kleine toevoeging: dat was op aansturen van onze Open Vld-fractie in het district Ekeren. Die heeft die evaluatie gevraagd. Het lijkt me evident aan elk district te vragen input te leveren aan het college over de knelpunten, die dan mee in overweging zullen worden genomen in de totaalevaluatie. Minister, ik neem aan dat u daarvan een overzicht zult krijgen.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, om met dat laatste te beginnen: we zijn ook nog collega's in een ander gremium, en u weet dat die evaluatie er een is op het niveau van de districtscolleges. De raad wordt daar niet bij betrokken, en de oppositiepartijen al evenmin. Dat betreurt ik.

Minister, ik ben blij dat het geen bewuste beleidskeuze is om de districten niet te betrekken. U geeft ook aan dat het overgrote deel van de bevoegdheden die de districtsraden hebben, werden overgedragen door de gemeenteraad. De districtsraden werden echter in het leven geroepen door de decreetgever om specifieke taken uit te voeren. De perceptie blijft dat de districten worden behandeld als het kleine broertje. Ze worden niet voor vol aanzien. De door u georganiseerde ontmoetingsavond wekt evenzeer de indruk dat de districten niet van tel zijn.

U antwoordde ook dat u daar eigenlijk niet bij had stilgestaan. Het probleem is dat we steeds meer merken dat ontwerpen en voorstellen van decreet die over de gemeenten gaan, geen rekening houden met die districten of dat men pas na diverse opmerkingen plots vaststelt dat die districten in Antwerpen er ook nog zijn, met alle gevolgen van dien. Heel veel dingen worden over het hoofd gezien. Sommige decreten worden niet aangepast als het gaat over zaken waarop de districten eigenlijk recht hebben.

Enkele maanden geleden heb ik in deze commissie nog een voorstel van decreet verdedigd over de bevoegdheid over de naamgeving van straten en pleinen. Het idee leefde om die bevoegdheid aan de districten te geven, maar nooit heeft de decreetgever daar aandacht voor gehad, waardoor het decreet nooit is veranderd en enkel de gemeenteraden daarvoor bevoegd blijven. De districten mogen dan wel de straten onderhouden en herstellen, maar ze mogen ze niet benoemen. Zo zijn er nog dingen.

Soms is er sprake van betutteling. Ik denk aan de wapenschilden en de vlaggen van de districten. De decreetgever vond het ter zake wél nodig om aan die districten te denken, maar dan op een betuttelende manier. Er is te weinig aandacht voor die districten en te weinig wisselwerking, ook wat de decreetgeving betreft, met die districten. Minister, ik betreurt dat enigszins en hoop dat deze vraag ertoe bijdraagt dat u, als het over gemeentebevoegdheden gaat, ook eens stilstaat bij de districten.

Minister Geert Bourgeois: Ik wil nog een en ander rechtzetten. Ik ben natuurlijk niet betrokken bij die interne evaluatie. De brief over de evaluatie die ik hier heb van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen, is gericht aan de voorzitter van de districtsraad van Antwerpen. Ik ga er dus van uit dat ook de raden bij die evaluatie betrokken zijn. Het is een zaak van districtsraad en college om te bekijken wie wat doet, maar ik kan me

niet voorstellen dat een districtsraad weet heeft van die evaluatie van de decentralisatie en niet zijn zeg wil doen. De districtsraad kan dat alleszins op de agenda zetten en vragen dat de raad daar een bespreking aan wijdt. Ik zie niet in waarom dat niet zou kunnen gebeuren.

Wat de bevoegdheden betreft, wil ik duidelijk maken dat, indien er een betrokkenheid zou zijn, dat het geval zou zijn omdat er eventueel aanpassingen aan de decreten noodzakelijk zijn. Ik weet dat er een paar foutjes zijn gemaakt bij het Gemeentedecreet, maar op zich is dat niet een fundamentele keuze voor meer bevoegdheden of niet. Het decreet is heel duidelijk. Het bepaalt een aantal procedures en zegt welke regels van toepassing zijn. Voor de rest is dit volledig een zaak van de gemeentelijke autonomie. Artikel 273 stelt uitdrukkelijk dat gemeenten met meer dan 100.000 inwoners op initiatief van de gemeenteraad binnen-gemeentelijke territoriale organen kunnen oprichten. Het is niet de minister die daarover beslist. Wij beslissen daar niet over, wel de gemeenteraad.

Ik zie wat ik daarnet heb gezegd, bevestigd in het decreet. Artikel 282 zegt dat de gemeenteraad een aantal bevoegdheden kán overdragen. In de tweede paragraaf staat uitdrukkelijk dat het college van burgemeester en schepenen een aantal bevoegdheden kan overdragen. Tot slot kan ook de burgemeester dat. Dat kan niet met betrekking tot de personeelsformatie, de tuchtregeling, de gemeentebegrotingen, de gemeenterekeningen en de gemeentebelastingen. Ik zie het punt van de straatnaamgeving niet meteen staan. Ik zal er geen uitspraak over doen. Ik weet niet of het door een of andere bepaling verboden is om dat aan de districtsraad over te dragen. Misschien hebt u wel een verwijzing ter zake. Zoals het decreet nu is geconcipieerd, denk ik dat het ook best zo blijft. Het is een zaak van de gemeenteraad om al dan niet districten op te richten en om te oordelen over de vraag welke bevoegdheden er worden overgedragen. Ik denk niet dat het wijs zou zijn dat wij ons daar vanuit Brussel mee zouden gaan bemoeien.

Het is iets anders indien zou blijken dat bepaalde procedureregels of decretale bepalingen die ook van toepassing zijn op de gemeenten, niet werken voor de districtsraden, niet van toepassing zijn of moeten worden aangepast. Het lijkt me dan ook wijs de lopende evaluatie af te wachten en na te gaan of er punten in staan die belangrijk zijn voor de decreetgever. Voor de rest neem ik aan dat dit grotendeels betrekking zal hebben op de relatie tussen stad, districtsraden en districtscolleges.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Ik wil de discussie hier niet uitputten. Wat de straatnamen betreft: dat is verboden door een eigen decreet, zijnde het decreet betreffende het benoemen van straten en pleinen. Als ik me niet vergis, dateert dit decreet van 1974. In artikel 1 van dat decreet staat dat enkel de gemeenten bevoegd zijn om dat te doen. Ik heb daar een voorstel van decreet over ingediend dat door de meerderheid en door sommige leden van de oppositie feestelijk is weggestemd.

Wat de evaluatie van die districten betreft, geeft mevrouw De Ridder de tip dat dit uitgaat naar de voorzitters van die districtsraden. Zij weet echter ook heel goed dat geen enkele voorzitter van de districtraden een oppositievoorzitter is en dat nagenoeg alle voorzitters van die raden ook voorzitter zijn van het districtcollege.

Minister Geert Bourgeois: Ik weet niet waarop u zich baseert, mijnheer Wienen. Wat die straatnaamgeving betreft, is er een onderscheid tussen de wil om die bevoegdheid over te dragen naar de districten. U wilt dat decretaal wordt bepaald dat die districten bevoegd zijn. Het decreet bepaalt dat de gemeenteraad kan beslissen om een aantal gemeentelijke bevoegdheden over te dragen aan de districtsraden. In het decreet staat uitdrukkelijk welke bevoegdheden niet mogen worden overgedragen. Die staat daar niet bij. Ik denk dat er toch minstens twijfel over kan bestaan. Een andere vraag is of die gemeenteraad dat wel wil. Wil men in Antwerpen dat dit door de districten gebeurt?

De heer Wim Wienen: Het gaat over een ander decreet dat specifiek bepaalt dat de straatnaamgeving bij de gemeenteraad ligt. In mijn betrachting om een goed voorstel te brengen, heb ik niet gezegd dat dit moet worden overgeheveld naar de districten. Ik heb enkel ingeschreven dat de mogelijkheid moet bestaan dat gemeenteraden, indien er districtsraden zijn, die bevoegdheid zouden kunnen overdragen.

De voorzitter: Mijnheer Wienen, wanneer u het specifieke artikel waarnaar u verwijst, terugvindt, kunt u daar verder nog een schriftelijke vraag over stellen.

Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over tijdelijke werkloosheid voor gemeentepersoneel

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Minister, begin januari werden in de gemeente Herzele een aantal arbeiders die door de gemeente worden tewerkgesteld, op tijdelijke werkloosheid gezet. Het gaat om dertien arbeiders. De reden die voor de tijdelijke werkloosheid werd opgegeven, zijn de weersomstandigheden. Ook voor de rest van het jaar zal tijdelijke werkloosheid worden ingeroepen, en dit om economische redenen.

Vaak zijn het diegenen met de zwakste contracten en de laagste lonen die slachtoffer zijn van het systeem. In een brief aan de RVA argumenteert het gemeentebestuur van Herzele de tijdelijke werkloosheid als volgt: “Voor de technische dienst is de laatste jaren een actief aanwervingsbeleid gevoerd. Dit was vooral gericht op prestaties die in de periode april tot november moeten worden geleverd in de groendienst alsook in de talrijke evenementen die in Herzele worden georganiseerd.”

Minister, bent u op de hoogte van deze praktijk van het invoeren van tijdelijke werkloosheid wegens slecht weer door gemeenten? Hebt u zicht op hoeveel en welke gemeentes gebruik maken van dit systeem? Bent u van mening dat het invoeren van tijdelijke werkloosheid door gemeenten steeds correct wordt toegepast en niet wordt aangewend als besparingsmaatregel? Bent u van plan het systeem te evalueren en eventueel bij te stellen voor de gemeenten?

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Tussen het moment dat mevrouw Meuleman haar vraag heeft ingediend en vandaag heeft de RVA aan de gemeente Herzele meegedeeld dat tijdelijke werkloosheid omwille van extreme weersomstandigheden wel kan, maar dat economische werkloosheid niet kan aangezien een gemeente geen economische activiteit uitoefent.

Vorige week hebben we het punt van de personeelsplanning en de complexiteit daarvan besproken. Het mag geen discussie worden over de reden waarom die werkloosheid wordt ingevoerd. Het gaat veeleer over de motivering die het gemeentebestuur van Herzele heeft gegeven. Er zouden pieken zijn in het werk afhankelijk van de periode. Die extreme weersomstandigheden worden daar zeker mee in opgenomen. Ik heb begrip voor de argumentatie van de gemeente Herzele.

Als ik moet kiezen tussen tijdelijke werkloosheid omwille van extreme weersomstandigheden en het overschakelen naar interimarbeid, dan is de keuze snel gemaakt. Als we ons allemaal kanten tegen de tijdelijke werkloosheid omwille van extreme weersomstandigheden, dan moeten we zorgen dat de deur niet nog wijder wordt opengezet om interimarbeid toe te laten bij lokale besturen. Wat dit teweegbrengt, kan iedereen zien in het OCMW van zijn of haar

gemeente. Dit lijkt me een heel gevaarlijke beweging. Daarin zal mijn partij in mij nooit een medestander vinden.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw Meuleman, ik ken geen andere casus dan de casus die u aanhaalt. De casus van de gemeente Herzele is de enige die mij bekend is. Deze regelgeving is volledig federaal. Zowel de arbeidsovereenkomstenwetgeving als de regeling van werkloosheid zijn federaal. De Vlaamse Regering heeft daar geen bevoegdheid in en ook geen controle op. Wie het systeem van tijdelijke werkloosheid wil invoeren, moet daarvoor de voorafgaande toestemming van de RVA krijgen. Als er betwisting zou zijn, dan behoort dat tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank.

In Herzele heeft de RVA de tijdelijke werkloosheid omwille van economische redenen geweigerd. De RVA heeft geoordeeld dat een gemeentebestuur als openbare en dienstverlenende instelling niet onderhevig is aan schommelingen van de economische conjunctuur.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Ik hoor daar een tegenstrijdigheid in. Als de heer De Loor zegt dat hij akkoord gaat met de gemeente Herzele, die zegt dat ze een actief aanwervingsbeleid heeft gevoerd, gericht op prestaties in de periode tussen april en november, dan kunnen we bezwaarlijk spreken van tijdelijke werkloosheid omwille van weersomstandigheden. Dat is strikt afgebakend door de RVA. Het gaat over de dagen dat er slecht weer is. Het gaat hier om een structurele of economische werkloosheid, terwijl men toch de tijdelijke werkloosheid omwille van weersomstandigheden heeft aangehaald. Dat is tegenstrijdig.

Ik heb vernomen van de RVA dat het probleem wijder verspreid is dan enkel in Herzele. Ook in de werkbureaus van Aalst en Leuven zouden dergelijke gevallen bekend zijn. Minister, ik denk dat er wel een probleem is. Ik veroordeel het systeem niet. Ik denk wel dat er een juridisch probleem is, dat moet worden opgelost met contracten en de gevolgen voor contracten van bepaalde of onbepaalde duur. Voor mij is dit probleem niet uitgeklaard.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Ik zie geen tegenstrijdigheid. De heer De Loor heeft zijn mening geuit over de al dan niet toepassing van de economische werkloosheid. Hij zei dat hij bepaalde zaken verkiest boven het inschakelen van interims. Dit is nu niet aan de orde. Ik heb gezegd dat dit een volledig federale bevoegdheid is. We moeten een voorafgaande instemming hebben van de RVA. De RVA heeft in dit geval ook geweigerd.

Als daarover problemen of klachten zijn, dan ben ik zelfs niet bevoegd. De arbeidsrechtbank oordeelt over eventuele beroepen daartegen. U kunt bekommerd zijn, maar dit moet uitsluitend een beslag krijgen op het federale niveau.

Ik weet niet of er nog zulke gevallen zijn. De RVA is de behoeder van het recht.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Minister, ik zal mijn vraag om uitleg opvolgen met een schriftelijke vraag.

U hebt gelijk dat het louter een federale bevoegdheid is, en dat de RVA zijn toestemming moet geven en verantwoordelijk is voor eventuele juridische problemen. Mocht blijken dat dit systeem wel wordt gebruikt door andere gemeenten, dan is het aan u om dat te verhelfen. Ik vraag me af of het niet wijder verspreid is dan enkel in Herzele.

De heer Kurt De Loor: Ik heb gezegd dat als ik de keuze moet maken, ik nooit kies voor interimarbeid in lokale besturen. Ik heb ook willen wijzen op de complexiteit van personeelsplanning. Ik heb verwezen naar de commissiebijeenkomst van vorige week. Daar werd het rapport inzake personeelsplanning toegelicht. Het is niet de eerste keer dat ik vaststel dat de beste stuurder aan wal staan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de Vlaamse Bouwmeester

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, het mandaat van de huidige Vlaamse Bouwmeester, de heer Marcel Smets, loopt dit jaar ten einde, ik meen op 1 april. Zijn vertrek is de ideale gelegenheid om het instituut Vlaamse Bouwmeester te evalueren en na te denken over de toekomstvisie voor het team van de Vlaamse Bouwmeester.

De Vlaamse Bouwmeester heeft de afgelopen jaren schitterend werk geleverd. De Bouwmeester zelf is de verpersoonlijking van het Vlaamse architectuurbeleid. Hij stimuleert, adviseert, selecteert, informeert en begeleidt. De lokale besturen en de architecten zijn uiterst tevreden, meer bepaald over de open oproep. Gesteund en begeleid worden door de Vlaamse Bouwmeester in het vinden van de juiste architect voor een bepaald project, lijkt zijn vruchten af te werpen voor alle partijen. De publieke architectuur in Vlaanderen is er sinds het aantreden van de Vlaamse Bouwmeester duidelijk op vooruitgegaan, getuige de prijzen die publieke projecten winnen. Maar ook na twee Vlaamse Bouwmeesters blijft er nog veel werk aan de winkel.

Ik weet niet of u zelf een liefhebber bent van architectuur, maar in uw beleidsnota Bestuurszaken lezen we niets over de Vlaamse Bouwmeester. We durven niet te denken dat dit de voorbode is van de afschaffing van dit instituut, maar we zijn ongerust. Een andere trend is dat er bij grote maatschappelijke projecten steeds minder rekening wordt gehouden met de criteria die de Vlaamse Bouwmeester naar voren schuift in zijn beleidsnota 2005-2010.

Ter illustratie wil ik verwijzen naar het dossier van de voetbalstadions. Net voor het jaareinde heeft de Vlaamse Regering financiële steun toegekend aan Brugge, Gent, Genk en Antwerpen in het kader van het Wereldkampioenschap (WK) 2018. De Vlaamse Regering omschrijft enkele criteria waaraan die stadions moeten voldoen. Ik citeer: “Bestaande sites krijgen voorrang. Parkeergelegenheid moet gepland worden in functie van de capaciteit van de stadions. Die stadions moeten goed toegankelijk zijn en bereikbaar met het openbaar vervoer. Ze moeten passen binnen bestaande structuurplannen en de gewestplanning. Ze moeten rekening houden met allerlei ecologische richtlijnen.” Met andere woorden: de stadions krijgen een landmarkstatus, wat zoveel betekent als: ze moeten goed zichtbaar zijn en een middel om aan city marketing te doen.

Dat is eigenlijk een klassiek concept, terwijl de Vlaamse Bouwmeester dat anders invult. Ik heb de indruk dat de Vlaamse Regering dat niet goed heeft begrepen. In zijn nota pleit de Bouwmeester immers voor geïntegreerde projecten. “Landmark is een achterhaald concept, omdat het veel te veel schatplichtig is aan de historische belforten die de macht en de cultuur van een middeleeuwse stad uitstraalden. Een voetbalstadion is niet zomaar een gebouw, het is een plek waar stromen mensen komen en gaan. En dus vraagt het een integrale benadering”, dat is de mening van architect en criticus Koen Van Synghel, verschenen in De Standaard.

In het dossier van de voetbalstadions is dus duidelijk een tegenstrijdigheid vast te stellen tussen de beleidsnota van de Vlaamse Bouwmeester en de visie van de Vlaamse Regering. De opdracht van de Vlaamse Bouwmeester is immers het bewaken van de architecturale kwaliteit, en wij vrezen dat dit onvoldoende gegarandeerd is voor de nieuwe voetbalstadions.

Minister, komt er een evaluatie van de beleidsnota 2005-2010 van de Vlaamse Bouwmeester? Wie zal dat doen? Wanneer zal het werk van professor Smets geëvalueerd worden? Hoe zult

u de aanstellingsprocedure voor een nieuwe Vlaamse Bouwmeester organiseren en door wie wordt het profiel van de nieuwe Bouwmeester opgesteld? Zal er zoals in 2005 gewerkt worden met een reflectiekamer? Wat is uw visie over het toekomstige Vlaamse architectuurbeleid? Welke beleidsdoelstellingen zal men meegeven aan de nieuwe Bouwmeester?

Hoe verklaart u de tegenstrijdigheid tussen de beleidsnota van de Vlaamse Bouwmeester en de voorwaarden die de Vlaamse Regering koppelt aan de toekenning van subsidies voor de Vlaamse voetbalstadions in het kader van het WK 2018? Heeft de Vlaamse Bouwmeester in dit dossier een advies gegeven of aan de alarmbel getrokken? En zo ja, bent u bereid om bij de verdere uitvoering van dit dossier alsnog de begeleiding door het team van de Vlaamse Bouwmeester als subsidievoorwaarde op te leggen aan de vier steden?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Yüksel, deze vraag doet eer aan de instelling van de Vlaamse Bouwmeester. Ik vrees dat er bij de bespreking van de beleidsnota niet zoveel aandacht is gegaan naar het instituut van de Vlaamse Bouwmeester. Als instelling staat de Vlaamse Bouwmeester nochtans uitvoerig en op diverse plaatsen in mijn beleidsnota.

Er is nergens voorzien in een evaluatie van de Vlaamse Bouwmeester in de zin van een publieke evaluatie. Er is natuurlijk wel de jaarlijkse evaluatie over het functioneren van de Vlaamse Bouwmeester, zijn samenwerking met de mensen van zijn team, het publieke functioneren en dergelijke meer. Dat is voor de jaren dat ik minister van Bestuurszaken ben geweest, altijd geëindigd in een positieve beoordeling. Dat was ook zo in het jaar 2007, toen de minister-president de evaluatie heeft gedaan.

Er zijn een aantal positieve publicaties die het wel hebben over het publieke functioneren. Er is de publicatie over 10 jaar Vlaams Bouwmeesterschap: 'In publieke Opdracht - Vlaams Bouwmeester 1999-2009'. Dat handelt over de openoproepmethode, de burgerlijke samenleving, architectuur en politiek, en over het Vlaamse zelfbewustzijn. Er wordt ook uitgeweid over de bijdrage die de huidige Bouwmeester heeft geleverd in Vlaams en Europees perspectief. Verder is er de publicatie 'Prijs Bouwheer' uit 2009, die onder meer toelaat een inzicht te krijgen in de evolutie van het Vlaams publiek opdrachtgeverschap. Vervolgens is er een inhoudelijke reflectie door een aantal onafhankelijke actoren, die momenteel loopt en die midden 2010 tot een publicatie zal leiden. Er is dus heel veel publieke aandacht voor. De prijs die jaarlijks wordt uitgereikt, kan ook rekenen op heel ruime belangstelling.

Verder is er een objectieve analyse gebeurd van het instrument Open Oproep door Idea Consult met als titel: "Het maken van statistieken en het interpreteren van cijfergegevens van alle edities van de Open Oproep en het analyseren van de doorlopen trajecten van de projecten die werden gepubliceerd in diverse edities." Tot slot verwijs ik nog naar de verschillende jaarverslagen. Het laatste jaarverslag is momenteel in opmaak.

De huidige Vlaamse Bouwmeester blijft in dienst tot 31 mei. Ondertussen is er een procedure opgezet voor het aanwerven van een nieuwe bouwmeester. Ik heb daar op 2 december opdracht voor gegeven aan het departement, op basis van een voorbereide nota. Er is een adviescommissie, samengesteld uit de Nederlandse Rijksbouwmeester, de huidige en de voorgaande Vlaamse Bouwmeester, de secretaris-generaal Bestuurszaken en de adjunct-Vlaams Bouwmeester, die in 2009 die aanstellingsprocedure en het profiel heeft voorbereid, om ervoor te zorgen dat het om een breed gedragen profiel ging.

De vacature verscheen op 16 januari 2010 op de website van Jobpunt Vlaanderen. Er is een hele procedure voor uitgeschreven, die eindigt in week 11. De jury, die op het einde het interview doet, is samengesteld uit Wivina Demeester, voormalig Vlaams minister, die voorzitter is van de jury, de heer Luc Lathouwers, secretaris-generaal van het Departement Bestuurszaken, Bob Van Reeth, voormalig Vlaams Bouwmeester, Marcel Smets, de huidige Vlaamse Bouwmeester, Liesbeth van der Pol, Nederlands Rijksbouwmeester, en Bart Verschaffel, gewoon hoogleraar aan de Universiteit Gent.

De jury zal binnen het kader van de functieomschrijving werken en zal een advies geven op basis van de volgende criteria: persoonlijke kwaliteiten en waardering van de kandidaat, inzicht in de sector, visie omtrent het Vlaams Bouwmeesterschap en het inlevingsvermogen in het overheidsfunctioneren. Op basis daarvan zal er uiteindelijk een voordracht gebeuren aan de Vlaamse Regering, die dan een beslissing moet nemen.

Ik denk dat u zich vergist, mijnheer Yüksel, wanneer u zegt dat er in mijn beleidsnota niets te lezen valt over de Bouwmeester en dat dit de voorbode zou kunnen zijn tot de afschaffing ervan. Wellicht is er een en ander aan uw aandacht ontsnapt, want mijn beleidsnota bevat wel degelijk diverse onderdelen over de Vlaamse Bouwmeester. Ook bij de bespreking van de beleidsnota in deze commissie heb ik een aantal punten aangehaald.

De beleidsnota is natuurlijk, net zoals andere beleidsnota's, opgemaakt volgens de wens van het Vlaams Parlement. In mijn eerste beleidsnota was er wel een apart hoofdstukje, maar nu heeft het parlement gezegd dat we met strategische doeleinden moesten werken en dat we alles daarin moesten inpassen. Mijn eerste bedenking daarbij was ook dat dat misschien de visibiliteit van een aantal zaken zou verminderen. Ik ben dan ook blij dat u die vraag stelt. Nu moet je het instituut Vlaamse Bouwmeester dus gaan zoeken in een aantal hoofdstukken, net vanwege die doelstellingen, verder vertaald in operationele doelstellingen.

Ik som ze kort even op. In hoofdstuk 5, 'Naar een klantgericht en beleidsondersteunend instrumentarium voor administratieve vereenvoudiging, kwaliteitvolle regelgeving en proces- en informatiebeheer', geef ik de Vlaamse Bouwmeester een centrale plaats bij het bewaken van de architecturale kwaliteit van de projecten. In hoofdstuk 6 krijgt hij de taak om het goede opdrachtgeverschap voor bouwheren verder uit te werken.

In hoofdstuk 7, binnen het thema 'Proactief vastgoed- en patrimoniumbeleid', krijgt de Vlaamse Bouwmeester niet alleen in algemene termen een kwaliteitsbewakende rol toebedeeld, er worden ook niet minder dan zes concrete projecten ontwikkeld voor de Vlaamse Bouwmeester. Eén: de copernicaanse revolutie voor federale bouwprojecten. Ik zou graag hebben dat, als het federale niveau bouwt op Vlaams grondgebied, het ook een beroep doet op de Bouwmeester en de Open Oproep. Twee: het heel belangrijke project Herinneringspark Frontstreek 2014-2018. Drie: Studieproject grensposten. Vier: Monumentenbeurs onder dak. Dat gaat over de herbesteding van beschermd erfgoed. Vijf: behoud door ontwikkeling, meer bepaald het voeren van een stedelijk erfgoedbeleid. Zes: het ontwikkelen van een kunstopdrachtenbeleid voor de Vlaamse overheid.

Intussen kan ik daar ook aan toevoegen dat ik een gemengde commissie opricht, bestaande uit vertegenwoordigers van de Katholieke Kerk, de Vlaamse overheid en de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten over de herbesteding van gedesaffekteerde kerkgebouwen. De Vlaamse Bouwmeester zal daar het voorzitterschap van opnemen, om ook daar tot een doordachte visie te komen over wat er kan gebeuren met kerken die niet langer bestemd zijn voor de eredienst.

In mijn beleidsnota hoofdstuk 9, punt 9.2 ten slotte wordt aangegeven dat de functie van Vlaamse Bouwmeester en het Team Vlaamse Bouwmeester worden versterkt om een nog betere dienstverlening te garanderen.

Ik kan aannemen dat een oppervlakkige lectuur ertoe leidt dat men denkt dat de Vlaamse Bouwmeester te weinig aandacht krijgt, maar als je ziet wat er in elk van de strategische doelstellingen wordt geschreven, is dat niet het geval. Het is bovendien de bedoeling om aan het Vlaamse Bouwmeesterschap, dat een institutie is geworden, een decreetale onderbouw te geven. Dat is mede op vraag van de Bouwmeester. Nu is dat een besluit van de regering. Het is de bedoeling om daar decretaal vorm aan te geven, zodat dat instituut behouden blijft en over de bestuursperiodes heen niet kan worden gewijzigd of afgeschaft door een besluit van de Vlaamse Regering.

Ik kom tot uw vraag over de Vlaamse voetbalstadions. De Vlaamse Bouwmeester vervult een adviserende rol ten aanzien van de Vlaamse Regering. In zijn hoedanigheid van ruimtelijke en architecturale kwaliteitsbewaker geeft hij aan voor welke uitdagingen onze Vlaamse samenleving in de toekomst staat en hoe de Vlaamse Regering daarop kan inspelen. Vanuit een inhoudelijke autonomie heeft hij een visie uitgewerkt voor de periode 2005-2010, zoals ook de nieuwe bouwmeester een visie zal uitwerken voor de periode 2010-2015. Het is aan de Vlaamse Regering om hier beleidsmatig mee om te gaan. De laatste Vlaamse Bouwmeester heeft heel veel aandacht besteed aan de invulling van de publieke ruimte, bij rotondes en dergelijke. De volgende Vlaamse Bouwmeester zal ongetwijfeld eigen klemtonen leggen.

In het dossier van de voetbalstadions is de Vlaamse Bouwmeester formeel vandaag enkel betrokken bij het Brownfieldproject Petroleum-Zuid, waar hij een van de partijen is in het brownfieldconvenant tussen de Vlaamse Regering en de stad en waarbij zijn advies zal worden gevraagd met betrekking tot het voetbalstadion. Alle overige dossiers hebben nu nog de vorm van investeringsdossiers en zijn nog geen concrete bouwdoossiers. Het is wel de intentie van mij en van mijn collega bevoegd voor Sport om de Vlaamse Bouwmeester in een latere fase te betrekken als er concrete bouwdoossiers worden uitgetekend.

Ik wijs er wel op dat de Vlaamse overheid in geen enkel geval de bouwheer is en enkel financieel faciliteert in de vorm van achtergestelde leningen. Het zijn de lokale initiatiefnemers die als bouwheer zullen optreden. Ik ben ervan overtuigd dat een aantal van hen bij de verdere uitwerking van het dossier, bij de conceptfase, de projectdefinitie, de aanduiding van de ontwerpers en/of de verdere uitwerking, de Vlaamse Bouwmeester zullen betrekken. We zullen hen daartoe aansporen.

Bij de Prijs Bouwheer komen steeds meer lokale projecten naar voren als prijswinnaars. Steeds meer steden en gemeenten, ook kleinere gemeenten, doen een beroep op de procedure van de open oproep. Dat kunnen we uiteraard niet opleggen omdat we niet de opdrachtgever zijn, maar we zullen zeker stimuli geven. Ik hoop dat de diverse initiatiefnemers oog zullen hebben voor het geheel van de kwaliteit, waar de bouwmeester terecht voor pleit.

De heer Veli Yüksel: Minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord.

Ik heb nog een vraag over de alarmbelprocedure en de adviezen van de Vlaamse Bouwmeester: die zijn tot dusver niet bindend, of heb ik dat verkeerd voor? Denkt u in dat kader nog aan een initiatief in deze legislatuur?

Minister Geert Bourgeois: Die zaak moet worden uitgeklaard. Er zijn discussies over. Het is niet uitgepraat, maar ik denk dat het op het ogenblik niet behoort tot de intenties van de regering om over te gaan tot een bindend advies. Je moet altijd verschillende afwegingen meenemen. In de keuze van de Vlaamse Administratieve Centra spelen bijvoorbeeld ook andere criteria mee, zoals de afstand tot het station. Het moet altijd op loopafstand zijn. Er zijn nog criteria voor bereikbaarheid en ruimtelijke inrichting. Rond die stations heb je niet altijd de mogelijkheden voor een optimaal concept.

Ons adviessysteem is voor geen enkele instelling bindend. We gaan uit van de primauteit van de politiek. Wij zijn politiek verantwoordelijk. Wij kunnen in het parlement worden aangesproken op onze keuzes en door de media. De ambtenaren, de adviesraden en de Bouwmeester kunnen dat niet. Wij moeten finaal de beslissing nemen. Ik wil er niet op vooruitlopen, maar ik denk dus niet dat dat de keuze zal zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■